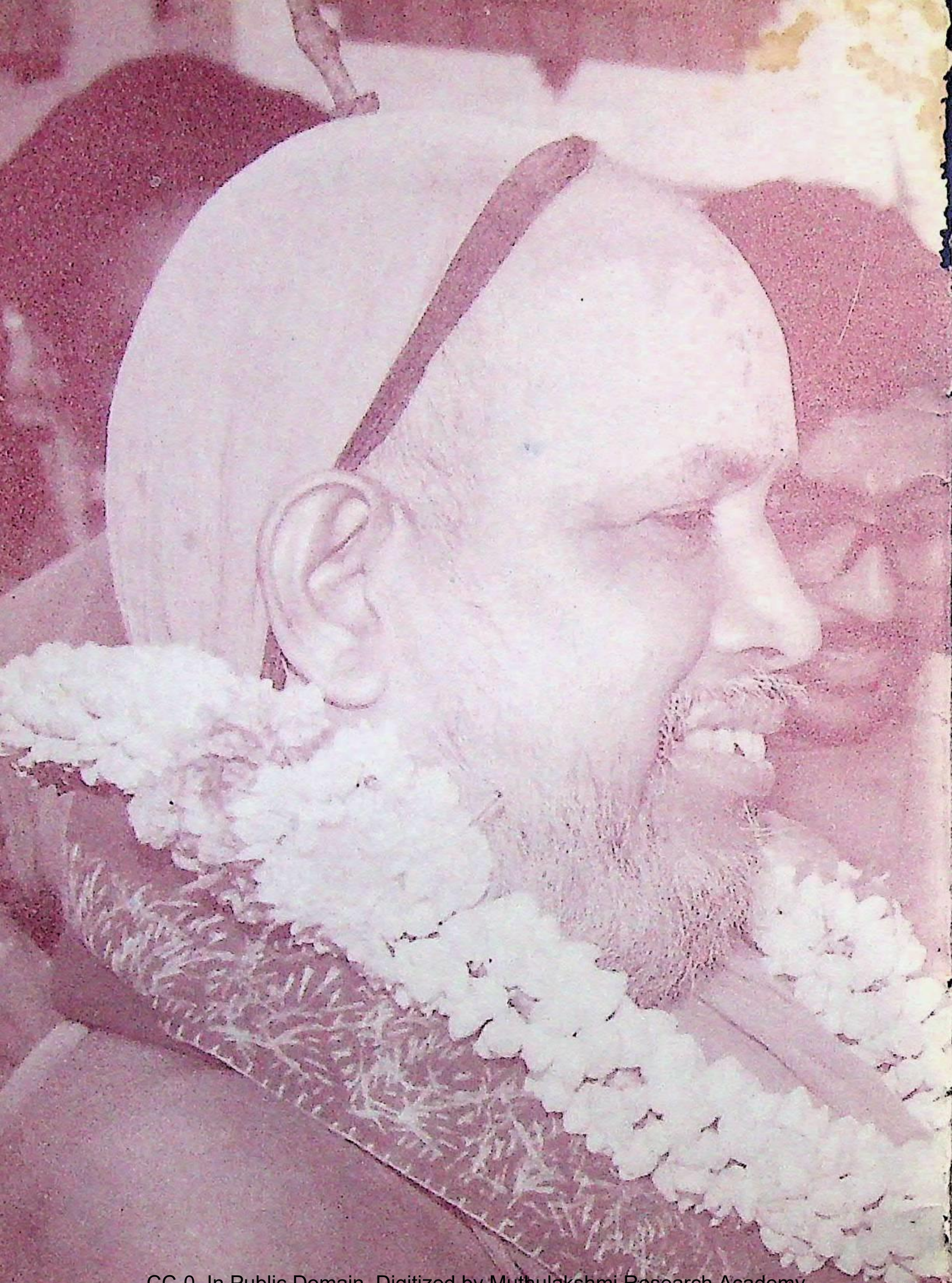
அருள் உரை

88

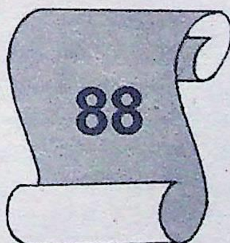




ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை





விகடன்

வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: மார்ச், 1994.

பின் அட்டை ஓவியம்: சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) ஐந்தாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

குரு



வித்யாஸமான முத்தொழில்கள்

'உபமாலங்காரத்தில் ஒற்றுமை இல்லாத அம்சங்களும் இருக்கும் என்றீர்களே, அந்த ரீதியில் மஹேச்வரனுக்கும் குருவுக்கும் ஸம்ஹார கார்யத்தில் ஒற்றுமையில்லாமல், வேறு எதிலேயாவது இருக்குமோ என்னவோ?' என்று கேட்டீர்களானால்...

அப்படி இருக்க முடியாது.

தொடர்ச்சியாக ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, மஹேச்வரன் என்று சொல்லிக்கொண்டு போகும்போது முதலிரண்டு பேர் செய்யும் ஸ்ருஷ்டி – ஸ்திதிகளை குரு இன்னொரு தினுஸில் பண்ணுவதாகக் காட்டுகிறபோது மூன்றாவதாக ஸம்ஹாரம்தான் வரவேண்டும். அதுதான் யுக்தம்.

அப்படியானால் ப்ரஹ்மாவாக இருந்து நமக்கு ஞானம் பிறக்கச் செய்து, அந்த ஞானத்தை விஷ்ணுவாக இருந்து வளர்த்துக் கொடுத்துவிட்டு, அப்புறம் (சிரித்துக்கொண்டே) அந்த ஞானத்தை ருத்ரனாக ஹதம் பண்ணிவிடுவாரா?

இல்லை. ஞானம் அடைய முடியாதபடி நம்மை அனேகக் கெட்ட சக்திகள் ஓயாமல் இழுக்கின்றனவே, இதுகளுடன்தான் பொறுமையாகப் போராடி ஹதம் பண்ணுகிறார். ஸம்ஹாரம் பண்ணுகிறார். பயிரை வளர்ப்பதைப் போலவே, அந்தப் பயிர் வளர்வதற்காகவே, களையை அகற்ற வேண்டியதும்

மிகவும் அவசியமல்லவா? அப்படித்தான் நமக்கு ஞானத்தை போதிப்பதைப்போல நம்முடைய கனத்த அஞ்ஞானத்தை அகற்றுவதும் முக்யம். ஞானபோதனையைவிட இதுதான் கடினமான கார்யம். சாண் ஏறினால் முழம் சறுக்குகிற வழுக்கு மரத்தில் நம்மை இஞ்ச், இஞ்சாக மேலே ஏற்றிக்கொண்டு போகிற ச்ரம ஸாத்யமான காரியம். கெட்டதுதான் நம்மை அப்படியே கவிந்து மூடிக்கொண்டிருக்கிறது. ஏதோ துளி நல்லது முணுக்கு முணுக்கு என்று தலைநீட்ட ஆரம்பித்தால் உடனே கெட்டது இன்னம் கனாந்தகாரமாக வந்து அமுத்தி அதை அணைக்கப் பார்க்கிறது. இந்த அஞ்ஞானத் தமஸை, அறியாமை இருளைத்தான் குருவானவர் ருத்ரமூர்த்தியாக இருந்து ஸம்ஹாரம் செய்கிறார். 'குரு' என்ற வார்த்தையின் Definition (லக்ஷணை) ஒன்றே அப்படித்தான் சொல்கிறது 'கு' என்றால் இருட்டு; 'ரு' என்பது அழிப்பதைக் குறிப்பது. இருட்டை அழிப்பவன் 'குரு'.

இப்படிக் குருவினால் ஞானத்தில் புனர்ஜன்மம், அதில் பரிபாலிப்பு, அதற்கு எதிராக, தடையாக இருப்பவற்றின் அழிவு ஆகிய மூன்று கார்யங்கள் நடக்கின்றன. அதாவது ஸ்ருஷ்டி-ஸ்திதி-ஸம்ஹாரம் நடக்கிறது. ஆகையால் குருமூர்த்தியே த்ரிமூர்த்தியாகிறார்!

வித்யாஸம் என்னவென்றால், ப்ரஹ்மா ஸ்ருஷ்டித்து, விஷ்ணு ரக்ஷிக்கும் அதே சரீரத்தைத்தான் ருத்ரன் ஸம்ஹாரம் செய்வது. ஆனால் இங்கேயோ குரு ஸ்ருஷ்டிப்பதும், ரக்ஷித்துக் கொடுப்பதும், ஞானத்தை. ஆனால், அழிப்பது ஞானத்தை யல்ல. அரும்பாடுபட்டு அவரே படைத்துக் காத்ததை எங்கேயாவது அவரே அழிப்பாரா? த்ரிமூர்த்திகளில் ஆஸாமி வேறாகப் போனதால் வேறே ஒருத்தர் படைத்து, வேறே ஒருத்தர் காப்பாற்றியதை ருத்ரமூர்த்தி அழிக்கிறார். இங்கே மூன்றையும் செய்வது ஒரே ஆஸாமியல்லவா? அதனால் படைத்துக் காப்பது ஞானமாகவும், அழிப்பது அஞ்ஞானமாக வும் இருக்கிறது.

அவர் படைத்துக் காக்கிற ஞானம் நம் சரீரம் மாதிரி ஒருகாலத்தில் அழிவுபடுவதல்ல. அது அம்ருதமானது, அமரமானது. அதை யாராலும் அழிக்க முடியாது.

இப்படியாக, உலக வாழ்வில் ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் என்று மூன்று தெய்வங்கள் செய்வதையும் சேர்த்து வைத்து ஞான வாழ்வில் குரு ஒருவரே செய்கிறார். நினைத்துப் பார்த்தால் விசித்ரமாயிருக்கிறது! அழிவதும், சாச்வத ஸௌக்யத்தைத் தரவே முடியாததுமான லோக வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொடுக்கப் பெரிசாக மூன்று தெய்வங்கள் வேண்டியிருக்கிறது? அழிவற்றதும், சாச்வத ஸுகமளிப்பதுமான ஞான வாழ்க்கையையோ மனுஷ்ய ரூபத்தில் தெரிகிற ஒரு குரு பண்ணிவிடுகிறார்! 'அவர்கள் (த்ரிமூர்த்திகள்) கோடானுகோடி ஜீவன்களுக்குச் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது, இவரோ (குருவோ) ஒரு ஸெலக்ட்-க்ரூப்புக்குத்தானே செய்கிறார்?' என்று ஸமாதானம் சொல்லலாம்.

ஆக, குரு எப்படி த்ரிமூர்த்திகளாயிருக்கிறாரென்று பார்த்தோம். த்ரிமூர்த்திகளும் சேர்ந்து ஒருத்தரான ஒரு ஸ்வாமி தத்தாத்ரேயர் என்று பார்த்தோமே, அவர் மாதிரிதான் எல்லா குருக்களுமே இருக்கிறார்கள்!

த்ரிமூர்த்திகள் சரீரத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, பரிபாலித்து, ஸம்ஹரிப்பது போலச் சிஷ்யனுக்குள் ஞானத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, பரிபாலித்து, அஞ்ஞானத்தை ஸம்ஹரிப்பதனால் உபமாலங்காரப் படி, ஒற்றுமை யம்சத்தைக் கொண்டு குருவை ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, மஹேச்வரன் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

ஆனால் அந்த மூன்று பேரை அந்த மூன்று கார்யத்துக்காக நமஸ்காரம் பண்ணமுடியாமலிருக்க, இவருக்கு (குருவுக்கு) நமஸ்காரம் – **தஸ்மை ஸ்ரீகுரவே நம:** என்று சொல்லியிருக்கிறது. இங்கேதான் உபமாலங்காரம் என்றால் அதில் ஒற்றுமை அம்சத்தோடு வேற்றுமை அம்சமும் இருக்கத்தான் செய்யுமென்பதைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

அந்த மூன்று பேருக்கு ஏன் நமஸ்காரம் பண்ண முடியவில்லை?

ஒருவரை நமஸ்காரம் பண்ணுவது எப்போது? ஒன்று, அவர்கள் இதுவரை பண்ணியது நமக்கு ஸந்துஷ்டி, த்ருப்தி அளித்தால் அதற்காக நன்றி பாராட்டி, அதன் அடையாளமாக நமஸ்கரிப்போம். அல்லது நாம் வேண்டிக்கொண்டு அதன்

மேல் அவர் இனிமேல் நமக்கு ஸந்தோஷமான, பிடித்தமான ஒன்றைச் செய்வாரென்றால், நமஸ்கரித்துப் ப்ரார்த்தனை பண்ணிக்கொள்வோம்.

ப்ரஹ்மா நம்மை ஸ்ருஷ்டித்ததிலோ, விஷ்ணு நம்மைப் பரிபாலிக்கிற விதத்திலோ, மஹேச்வரன் நம்மை ஸம்ஹரிக்கப் போவதிலோ நமக்கு ஸந்தோஷமில்லை. நம்முடைய ஸ்ருஷ்டி, இதுவரை நடந்த 'பரிபாலிப்பு' எனப்படுவது ஆகிய சென்ற கால, நிகழ்கால விஷயங்களுக்கு நம்மால் ப்ரஹ்ம விஷ்ணுக்களிடம் நன்றி பாராட்டி நமஸ்காரம் செய்ய முடியவில்லை. இனிமேலே அவர்கள் நமஸ்காரம் பெறும் விதத்தில் ஏதாவது செய்வார்களா என்றால் – வருங்காலத்தில், இந்த ஜன்மாவில் ப்ரஹ்மா நம்மைக் குறித்து எதுவும் செய்வதற்கில்லை. ஸ்ருஷ்டித்ததோடு அவர் கார்யம் முடிந்துவிட்டது. ஸரி, அடுத்த ஜன்மா நல்லதாகத் தரச் சொல்லி வேண்டிக் கொள்ளலாமா என்றால், அதிலும் அவருக்கு ஸொந்த அதிகாரம் எதுவுமில்லை. நம் கர்மாவைப் பொறுத்துப் பரமாத்மாவின் சட்டப்படி எப்படிப்பட்ட ஜன்மா வாய்க்க வேண்டுமோ அதைத்தான் அவர் தரமுடியும். ஆகையால் எதிர்காலத்தை உத்தேசித்தும் நாம் அவரை நமஸ்காரம் பண்ணுவதற்கில்லை. இதுவேதான் விஷ்ணுவுக்கும். நாம் கேட்டுக்கொள்வதற்காக அவர் இனிமேல் நல்ல ஸம்ரக்ஷணை கொடுக்க முடியாது; கர்மாப்படிதான் பண்ணுவார்.

மஹேச்வரனுடைய தொழிலான ஸம்ஹாரம் இனிமேலே நடக்க வேண்டியதுதான்; இதுவரை அவர் செய்ததாக எதுவுமில்லை. முன் ஜன்மங்களில் ஸம்ஹாரம் பண்ணினாரே என்றால், அந்த ஜன்மங்களைப் பற்றி நமக்கு எதுவும் தெரியாது. அதனால் அப்போது பண்ணின ஸம்ஹாரத்துக்காக இப்போது அவரை நாம் 'தாங்க்' பண்ணி நமஸ்கரிப்பதற்கில்லை. இனிமேலே இந்த ஜன்மாவில் அவர் ஸம்ஹரிக்கப் போகிறார் என்பதிலும் நாம் ஸந்தோஷப்பட்டு நமஸ்காரம் செய்வதற்கில்லை. அல்லது, 'ஸம்ஹாரம் பண்ணாதேள், ஸ்வாமீ!' என்று வேண்டுமானால் நமஸ்காரம் செய்து கேட்டுக் கொள்ளலாமா என்றால், அதற்கும் பலனிருக்காது. கர்மாவைப் பார்த்து அவர் ஆயுளை முடிக்கிறபடி முடித்துத்தான் வைப்பார்.

இப்படியாக இவர்கள் பண்ணியது, பண்ணுவது, பண்ணப் போவது ஆகிய எதிலும் நமக்குப் பிடித்தமானதைச் செய்ய வில்லை என்பதால்தான் நமஸ்காரம் செய்யத் தோன்றவில்லை.

ஆனால், குரு பண்ணியது, பண்ணுவது, பண்ணப்போவது எப்படி இருக்கின்றன?

அஞ்ஞானிகளாக ஸம்ஸாரத்தில் மாட்டிக் கொண்டு திண் டாடிக் கொண்டிருந்த நமக்கு கொஞ்சங்கொஞ்சமாவது ஆத்ம சாந்தி என்றால் என்னவென்று தெரிவதற்கு வழி திறந்துவிட் டாரே, அந்த வழியிலே நம் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு அடி அடியாக நடத்தி வைக்கிறாரே – இப்படி அவர் செய்த, செய்கிற அனுக்ரஹத்திற்காக அவருக்கு நாம் எத்தனை நன்றி தெரிவித்தால்தான் போதாது? எத்தனை நமஸ்காரந்தான் பண்ணக்கூடாது?

இனிமேல் செய்யப்போகிறது? – அது இதுவரை செய்த தையெல்லாம்விட மஹாப் பெரிசு. இதுவரை ஏதோ ஒரு சின்ன இடுக்கு வழியாக வரும் ஒன்றிரண்டு ரச்மிதான் ஆத்ம ஸ்வராஜ்யம் என்ற ஜ்யோதிலோகத்திலிருந்து நாம் அனுபவித் திருப்பது. இனிமேலே – அது எந்தக் காலத்தில் வேண்டுமானா லும் இருக்கட்டும் – முடிவாக என்றோ ஒரு காலத்தில் இவரால்தான் நாம் ஜ்யோதி லோகத்திலேயே ப்ரவேசித்து, இன்னும் அதற்கு மேலே, அந்த ஜ்யோதிஸ்ஸாகவே ஆகிவிடப் போகிறோம். அப்படி நம்மைப் பண்ணுவிக்கிற வரையில் அவர் ஓயமாட்டார். இந்த ஜன்மாவிலேயே நாம் அந்த லக்ஷ்யத்தை அடையாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. நாம் எத்தனை ஜன்மா எடுத்தாலும் அவர் கூடவே வந்து நம்மை முடிவாக அதில் சேர்க்காமல் விடமாட்டார்.

நிஜமான குரு என்றால் நிஜமான சிஷ்யனுக்கு இந்த நித்யா னந்த ப்ராப்தியை உண்டாக்கும்வரையில் விடவே மாட்டார் – ஜன்ம ஜன்மாந்தரமானாலும் ஸரி.

நிஜமான குருவைப் பற்றித்தான் பேச்சு. அப்படியில்லாதவ ரைப் பற்றி எதற்கு நம் நேரத்தை வீணாக்கிக் கொண்டு, தொண்டைத் தண்ணியை வற்ற அடித்துக் கொண்டு ச்ரமப்பட ணும்?

ஆனபடியால், பண்ணின, பண்ணுகிற, பண்ணப்போகிற எல்லாவற்றாலும் நமக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுப்பவராக, நம்முடைய நன்றிக்கு மிகவும் பாத்திரராக இருக்கும் குருவுக்கு நாம் எத்தனை நமஸ்காரமும் – 'அனந்த கோடி நமஸ்காரம்' என்று சொல்வதுண்டு. அப்படிச் செய்யலாம்தான், செய்ய வேண்டியதுதான்.

'குருர்–ப்ரஹ்மா குருர்–விஷ்ணு: குருர்–தேவோ மஹேச்வர:' என்று சொல்லி 'தஸ்மை ஸ்ரீகுரவே நம:' என்று முடித்ததில் ஒன்றும் தப்பாக, பொருத்தமில்லாததாக இல்லை.

ப்ரஹ்ம–விஷ்ணு–ருத்ரர்கள் நம்முடைய கர்மாப்படி மட்டுமே பலன் தருகிறவர்கள்... (ஒன்றை மறந்துவிடப்படாது – இங்கே நாம் விஷ்ணுவையும், சிவனையும் பொதுவாக முழு முதல் தெய்வமாகப் பார்ப்பது போலப் பார்க்காமல், ஸ்திதி – ஸம்ஹார கர்த்தாக்களாக மாத்திரந்தான் பார்க்கிறோம். அப்போது நம் கர்மாப்படிப் பண்ணுவதற்கதிகமாக அவர்கள் எதுவும் செய்ய மாட்டார்கள்.) குருவோ நாம் கர்மாவைக் கழிப்பதற்கு ஸஹாயம் செய்கிறார். கர்மா அது பாட்டுக்கு அதன் பலனைத் தந்து கொண்டிருந்தாலும் அது நம்மைப் பாதிக்காதபடி பக்தி, ஞானக் கவசம் போட்டு நமக்கு அடி படாதபடிக் காப்பாற்றி விடுகிறார். கர்மாவின் வீர்யமே குறைவதற்கும் அவர் அனுக்ரஹிக்க முடியும். அவரே நம் கர்மாவை வாங்கிக்கொண்டுகூட நம்முடைய சுமையைக் குறைக்க முடியும்.

இப்படி வித்யாஸமிருக்கிறது – த்ரிமூர்த்திகள் கர்மாப்படி நடத்துவிக்கிறார்கள்; குருமூர்த்தி கர்மாவிலிருந்து கடத்துவிக்கிறார். ஆகையால் நம்முடைய நமஸ்காரங்களுக்கெல்லாம் உரியவராக இருக்கிறார். அதனால், 'குருர்–ப்ரஹ்மா குருர்–விஷ்ணு: குருர்–தேவோ மஹேச்வர: தஸ்மை ஸ்ரீகுரவே நம:' என்பது ரொம்பவும் ஸரிதான்.

இன்னம் (ச்லோகத்தில்) ஒரு பாதம் அர்த்தம் சொல்லப் படாமலிருக்கிறது. அது என்ன?

குருஸ் – ஸாக்ஷாத் பரம் ப்ரஹ்ம

நிஜமான குருவைப் பற்றித்தான் பேச்சு என்றால் இதுவும் வாஸ்தவமாகத்தான் இருக்க வேண்டும். 'அவர் எப்படி ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, மஹேச்வரன்?' என்று கேள்விகேட்டு, அதற்கு விஸ்தாரமாகப் பதில் சொல்ல வேண்டியிருந்த மாதிரி யில்லை இது; அவரே பரப்ரஹ்மம் என்பது.

நம்மை அவர் முடிவாக ஒரு லக்ஷ்யத்தில் சேர்க்கிறார், (அது) ஆத்ம ஸ்வராஜ்யம், ஞான ஜ்யோதிஸ் என்றெல்லாம் சொன்னதற்கு அர்த்தம், அவர் நம்மையே பரப்ரஹ்மமாக்கு கிறார் என்பதுதான். அதாவது, 'பரப்ரஹ்மம் தானப்பா நீயாக வேஷம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறது' என்று நமக்குப் புரிய வைத்து, அந்த வேஷத்தைக் கலைத்து அதுவாகவே இருக்கும் படிப் பண்ணுகிறார். தாமே இப்படி ஆனவராயிருந்தா லொழிய நம்மை எப்படி இந்த மாதிரி ஆக்கமுடியும்? ஆகை யினால்,

குருஸ் – ஸாக்ஷாத் பரம் – ப்ரஹ்ம

என்பதில் துளிக்கூட ஸந்தேஹமில்லை!



கரை ஏறியவர், ஏற்றுவிப்பவர்

ஸம்ஸார ஸாகரத்தைத் தாமும் தாண்டி பிறரையும் தாண்டுவிக்கிறவர்தான் குரு என்பதே லக்ஷணம் (definition). தாமே ஸாகரத்தில் முழுகுகிறவரானால் இன்னொருத்தரை எப்படி அக்கரை சேர்க்க முடியும்?

தான் கரையேறாமலே 'அத்வைதா' என்று பெரிசாக லெக்சர் பண்ணிப் புஸ்தகம் போடுகிறவர் ப்ரொஃபஸர், டாக்டர் பட்டம் வாங்குகிறவரேயன்றி குரு இல்லை.

தான் கரை சேர்ந்தவிட்டு அப்படியே ஆத்மாராமராக ஒதுங்கியிருந்து விடுபவர் – அவரும், மஹான், ப்ரஹ்ம ஞானி

என்று எந்தப் பெயர் வாங்கினாலும் குரு இல்லை. (இதனால் அவரைக் குறைவுபடுத்திச் சொல்வதாக அர்த்தம் இல்லை. யதார்த்தத்தைச் சொன்னேன்.)

தானும் கரை சேர்ந்து, பிறரையும் சேர்ப்பிக்கிற ப்ரஹ்ம ஞானிதான் குரு.

கரை சேர்வது, ஸம்ஸார ஸாகரத்தைத் தாண்டுவது என்பது ப்ரஹ்ம ஞான ஸித்தி தவிர வேறெதுவுமில்லை.

ஆசார்யாள் குறிப்பாக இதைத்தான் குருவின் லக்ஷணமாகச் சொல்வார்: தானும் கரையேறி, பிறரையும் ஏற்றுவது.

'விவேக சூடாமணி'யில் ஆசார்யனைப் பற்றி வர்ணிக்கும் போது 'ஆசார்யாள்' என்றாலே இவர்தான் என்றாகிவிட்ட நம் முடைய பகவத் பாதாள்,

தீர்ணா: ஸ்வயம் பீம - பவார்ணவம் ஜநாந்
அஹேதுநா - (அ)ந்யாநபி தாரயந்த:

என்கிறார். (குரு) ஸ்வயமாக இந்த பயங்கரமான ஸம்ஸார ஸாகரத்தைத் தாண்டியவராயிருக்க வேண்டும். 'பீமபவார்ண வம்' என்றால் பயங்கரமான ஸம்ஸார ஸாகரம். குருவாக இருப்பவர்கள் அதை, 'தீர்ணா:' - தாண்டியிருப்பவர்கள். இப்படி இருந்து கொண்டு, 'அந்யாந் அபி' - மற்றவர்களை யும், 'தாரயந்த:' - தாண்டுவிப்பவர் களாக... தாண்டுவிப்பவர்களாக இருக்கிறார்கள். 'இருக்கிறார் கள்' என்று (ஆசார்யாள்) மொட்டையாகச் சொல்லி நிறுத்தி யிருக்கவில்லை. குருமார்கள் என்ன மாதிரி இதைச் செய்கிறார் களென்பதை ச்லோகத்தின் முன் பாதியில் ரொம்பவும் அழகாகச் சொல்லியிருக்கிறார். நான் சொன்னது பின் பாதி. முன் பாதி:

சாந்தா மஹாந்தோ நிவஸந்தி ஸந்தோ
வஸந்தவல் - லோகஹிதம் சரந்த:

சொல்லழகோடு பொருளழகும் கூடிய வாக்கு. குருவுக்கு அனேக அடைமொழிகள் கொடுத்திருக்கிறார். 'சாந்தா:' -

பரம சாந்தர்கள்; 'மஹாந்த:' – மஹான்களாக இருப்பவர்கள்; 'ஸந்த:' – ஸாதுக்கள். அப்புறம் வருகிறதுதான் ரொம்பவும் அழகானது; ஆசாரியாளின் பக்குவமான கவியுள்ளத்தைக் காட்டுவது. 'வஸந்த வல்லோகஹிதம் சரந்த:' – 'வஸந்த வத்': வஸந்த காலத்தைப் போல; 'லோகஹிதம்': உலக நலனை; 'சரந்த:' : ஆற்றுகிறவர்கள்.

வஸந்த காலம் வந்ததென்றால் லோகமெல்லாம் பச்சுப் பச்சென்றாகி விடுகிறது. அதுவரைக்கும் பனியில் உலகம் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது. இலையுதிர் காலம் என்று மரத்தையெல்லாம் வழித்துவிட்டு, பார்த்தாலே என்னவோ மாதிரி இருந்தது. வஸந்த காலம் வந்ததோ இல்லையோ கிளு கிளு கிளு என்று எங்கே பார்த்தாலும் துளிர்விட்டு விடுகிறது. நடுங்கும் குளிர் போய், கொளுத்தும் வெய்யிலாகவுமில்லாமல் சீதோஷ்ணம் ஹிதமாக ஆகிறது. ஒரே மல்லிப் பூவும், மாம்பழமுமாக வாஸனை தூக்குகிறது.

ஆனாலும் வஸந்தம் என்று ஒன்று கண்ணுக்குத் தெரிகிறதோ? இல்லை. தன்னை அடையாளங்கூடக் காட்டிக் கொள்ளாமல், அப்படியொரு அஹங்கார லேசமேயில்லாமல், இத்தனை நல்லதைப் பண்ணி விடுகிறது!

குருவும் இப்படித்தான். அஹங்கார லேசமும் இல்லாதவர். ஆனால் அடையாளம் காட்டிக்கொள்கிறாரே என்றால், அதுவும் நம்முடைய நிமித்தமாகத்தான். நமக்கு ஈச்வரனை அடையாளம் தெரியவில்லையே என்று தவித்துக் கொண்டிருக்கும் போது அவனே நம் பொருட்டுத் தன்னுடைய அடையாளமாக அனுப்பி வைப்பவர்தான் குரு என்பவராயிருக்க, அவர் அடையாளம் காட்டிக் கொள்கிறாரே என்று கேட்டால் அர்த்தமில்லை. ஆனால் 'நானாக்கும் பண்ணுகிறேன்' என்று பெருமைப்படுவதற்காக அவர் தம்மைத் தெரிவித்துக் கொள்ளவில்லை. நமக்கு அடையாளம் தேவை என்பதற்காகவே காட்டுகிறார். அவர் வாஸ்தவத்தில் அடையாளமில்லாத ப்ரஹ்மவஸ்து. 'நிர்லிங்கம்' என்பார்கள், அதை. 'லிங்கம்' என்றால் அடையாளம்.

குருதான் இப்படிப் பண்ணுகிறாரென்று அடையாளம் தெரியாமலேயும் அனேக நல்லதுகள் நமக்கு அவை பாட்டுக்கு

நடக்கிறாற்போலவே நடப்பதுண்டு. சட்டென்று ஒருநாள், 'இது எப்படி நடந்தது? இதனாலா? அதனாலா? அப்படித்தான் தோன்றிற்று. ஆனால் இது, அது எல்லாம் எப்படி இவ்வளவு சீராகச் சேர்ந்து நமக்கு ஸாதகமாகக் கார்யத்தை நடத்திக் கொடுத்தது? அதெல்லாமில்லை. குரு க்ருபைதான் ஸூக்ஷ்ம மாக இப்படி எல்லாவற்றையும் சேர்த்து வைத்திருக்கிறது' என்று மனஸுக்குப் பளிச்சென்று தெரியும்.

வஸந்தத்துக்கும் குருவுக்கும் இவை எல்லாவற்றையும் விடச் சிறப்பான ஒற்றுமையை, - (ஆசார்யாளின்) ச்லோகத்தில் சொல்லியிருப்பதை - இதுவரை நான் சொல்லவில்லை. ஒரு சின்ன வார்த்தை, நாலு எழுத்தில், போட்டு அதை ஆசார்யாள் சொல்லியிருக்கிறார்.

'அஹேதுநா' என்பதுதான் அந்த வார்த்தை. 'தீர்ணா ஸ்வயம் பீம பவார்ணவம் ஜநாந் அஹேதுநா - (அ)ந்யாநபி தாரயந்த:' என்று போட்டிருக்கிறார்.

'அஹேதுநா' என்றால், 'காரணமில்லாமல்'. காரணமே இல்லாமல் வஸந்த காலத்தைப்போல் குரு அருள் பண்ணிக் கொண்டு லோகத்தில் இருந்து வருகிறார். 'நிவஸந்தி' - இருக்கிறார்கள், வஸித்து வருகிறார்கள். ஆசார்ய புருஷர்கள் சாந்தர்களாக, மஹான்களாக, ஸாதுக்களாக, பயங்கரமான பவஸாகரத்தைத் தாண்டியவர்களாக, தாங்கள் தாண்டியதோடு பிறரையும் தாண்டுவிப்பவர்களாக, வஸந்த காலத்தைப் போல் ஒரு காரணமும் இல்லாமல் ('அஹேதுநா') உலக நலனைச் செய்துகொண்டு இருக்கிறார்கள் என்று ச்லோகம் சொல்கிறது.

இப்படி அவர்கள் அனுக்ரஹிப்பதற்கு எந்தக் காரணமும் இல்லை. எதற்காக அனுக்ரஹிக்கணும்? ராப் பகல் உபதேசம் பண்ணணும்? ஊர் ஜனங்களைக் கட்டிக்கொண்டு மாரடிக்க ணும்? ஊர் ஊராகச் சுற்றணும்? நமக்கு இப்படி ஒரு அனுக்ரஹம் பெற என்ன யோக்யதை? இல்லாவிட்டால் நம்மகிட்டே ஏதாவது அவர் கடன்பட்டிருக்கிறாரா, அனுக்ர ஹம் பண்ணியாகணுமென்று? இதெல்லாம் போக, அவருக்கு இதனாலே ஏதாவது லாபமுண்டா? லாபமில்லாததோடு இல்லை. ஆத்மாராமராக விச்ராந்தியாக உட்கார்ந்திருக்கக்

கூடியவர் நம்முடைய உழப்பறிசல்களை அல்லவா இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்?

ஆக, நம்முடைய angle-லிலிருந்து பார்த்தாலும் ஸரி, அவருடைய angle-லிலிருந்து பார்த்தாலும் ஸரி, இப்படி குரு என்று ஒருவர் ஸதா ஸர்வதா அனுக்ரஹம் பண்ணிக்கொண்டி ருப்பதற்குக் காரணமேயில்லை. 'அஹேதுநா'தான் அவர் இப்படிச் செய்கிறார்.

நம்மை கடைத்தேற்றி அவருக்கு ஒன்றுமே ஆக வேண்டிய தில்லை. நமக்கு அந்த யோக்யதை இல்லவேயில்லை. ஆனால் யோக்யதையையும் உண்டாக்கி அப்புறம் கடைத்தேற்றியும் தீர்வது என்று அவர் அசராமல் பாடுபடுகிறார்.

'வஸந்தவத்' (வஸந்தத்தைப் போல) என்று போட்டதன் அழகு, பொருத்தம் இந்த 'அஹேதுநா'வில்தான் விளக்கம் பெறுகிறது.

பனியில் ஜனங்களெல்லாம் நடுங்கிக்கொண்டு, பயிர் பச்சை எல்லாம் கருகிக் கொண்டிருந்த ஸமயத்தில் லோகத்தையே தளிரும் இலையும் பூவும் பழமுமாக நானாவர்ணாலங்காரம் செய்து, பரம ஹிதமான சீதோஷ்ணத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டு வஸந்தம், வஸந்தம் என்று ஒன்று வருகிறதே, அதற்கு என்ன காரணம் சொல்ல முடியும்? ஒரு காரணமும் தெரிய வில்லை. 'அஹேதுநா'.

நம்மால் வஸந்தத்துக்கு ஏதாவது ப்ரதி ப்ரயோஜனம் உண்டோ? அப்படியே நாம் அதற்கு ஏதோ செய்ய முடியுமா னால்கூட, அது தன்னை அடையாளமே காட்டிக்கொள்ளாமல் அல்லவா நல்லது பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறது? ஆகையால் அதை நாம் எப்படிப் பிடித்து நாம் செய்யக்கூடிய ப்ரதியைச் செய்வது?

குரு அடையாளம் காட்டிக் கொள்கிறார் என்று சொல்லி, அதற்குக் காரணம் பார்த்தோம். அதே மாதிரி இங்கேயும், 'வஸந்தத்துக்கு நாம் எதுவுமே (ப்ரதி) செய்யாத மாதிரி,

செய்யமுடியாத மாதிரி குரு விஷயத்தில் இல்லையே! நம்மா லான சிறு சுச்ரூஷை, சின்னத் தொண்டு செய்யத்தானே செய்கிறோம்? த்ரவ்ய ரூபத்தில்கூடக் காணிக்கை கொடுக்கி றோமே? குரு சுச்ரூஷை, குரு தக்ஷிணை ரொம்பவும் முக்ய மென்று சாஸ்த்ரத்திலும் நிறையச் சொல்லியிருக்கிறதே!' என்று கேட்கலாம். அவர் அடையாளம் காட்டிக் கொள்வதற்குச் சொன்ன காரணத்தைத்தான் இங்கேயும் மறுபடி சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. அதாவது, நம் பொருட்டாகத்தான் அவர் சுச்ரூஷை, தக்ஷிணை ஆகியவற்றை ஏற்றுக்கொள்வது. இதனாலே நமக்கு ஏற்படும் த்ருப்தி, நமக்குக் கிடைக்கும் புண்ய பலன் ஆகியவற்றை . உத்தேசித்துத்தான் அவர் இவற்றை ஏற்றுக்கொள்கிறாரேயன்றி, அவராக இவற்றை ப்ரதியாக எதிர்பார்த்தோ, இவற்றை நாம் செய்யவேண்டும் என்பதற் காகவோ நமக்கு உபதேசம் முதலிய அனுக்ரஹங்களைச் செய்ய வில்லை.

காரணமின்றி வஸந்தம் லோகஹிதம் செய்வதுபோல குரு வும் செய்கிறார்.

தன்னையறியாமல் ஒரு கருணை அவரிடம் சுரக்கிறது. ஈச்வரன் அப்படி அவரைச் சுரப்பிக்கச் செய்திருக்கிறான். அதனால் 'லோகம் நன்றாயிருக்கட்டும்' என்ற எண்ணம் அவருக்கு ஸதா காலமும் மனப்பூர்வமாக ஏற்பட்டு, ஹிதத் தைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார். இதிலே முடிவாக அவர் செய்வது, 'பீம பவார்ணவம் ஜநாந்...தாரயந்த:' என்றபடி மக்களை பாவக்கடலிலிருந்து கடத்துவிப்பது. அதை இவரால் எப்படிச் செய்ய முடிகிறதென்றால் இவர் தம்மளவில் அப்படிக் கடந்தவர், அதனால்தான் 'ஸ்வயம் தீர்ண:' – தாம் கடந்தவர். அந்த பலத்தினாலேயே 'அந்யான்' – பிறரை, 'தாரயந்த:' – கடத்துவிப்பவர்.

'உபதேச ஸாஹஸ்ரீ' என்பதாக ஆயிரம் உபதேசமொழிகள் கொண்ட ஒரு நூலை ஆசார்யாள் அனுக்ரஹித்திருக்கிறார்... ஆசார்யாள் என்றால் உடனே நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு பேர் **'பஜ கோவிந்தம்'** என்று நினைத்துக் கொள்வார்கள். அடுத்த படியாக **'ஸௌந்தர்ய லஹரி'** ப்ரஸித்தமாயிருக்கிறது. 'விவேக சூடாமணி' என்ற பேர் காதில் விழுந்தால் நூற்றிலே ஐம்பது

பேர் ஆசார்யாளை நினைத்துக் கொள்ளலாம். (நூற்றில்) பத்துப் பேருக்குத்தான் 'உபதேச ஸாஹஸ்ரீ' பற்றித் தெரிந்தி ருக்கக்கூடும். அது உயர்ந்த தத்வங்களையும், அவற்றை நடை முறைக்குக் கொண்டுவருவது எப்படி என்பதையும் சொல்கிற நூல். அதில் முன்பாகம் ப்ரோஸ், பின்பாகம் பொயட்ரி. இந்தப் புஸ்தகத்திலும் ஆரம்பத்திலேயே ஆசார்யாள் இதே கடைத்தேற்றும் விஷயத்தைக் குருவின் காரியமாகச் சொல்லி யிருக்கிறார்:

வித்யாஸந்ததிச்ச ப்ராண்யநுக்ரஹாய பவதி நௌரிவ நதீம் திதீர்ஷோ:

ஸம்ப்ரதாய வித்யையைப் பரம்பரை க்ரமத்தில் உபதேசிப் பதானது ஆற்றைக் கடக்க விரும்புகிறவனுக்குப் படகு உதவுகிற மாதிரி ஜீவ ஸமூஹத்துக்கு உதவுகிறது, அனுக்ரஹிக்கிறது என்று அர்த்தம்.

'நதீம் திதீர்ஷோ:' – நதியைக் கடக்க விரும்புபவனுக்கு: 'நௌரிவ' – படகு போல. 'நௌ' என்றாலும் 'நௌகா' என்றாலும் படகு என்று அர்த்தம். 'நௌ'தான் தமிழ் 'நாவாய்'. (கிறிஸ்துவ வேதத்திலே, ப்ரளயத்தில் பகவான ருளால் நாவாயில் வைத்து ரக்ஷிக்கப்பட்டவனுக்கே நோவா (Noah) என்று பேர் சொல்லியிருக்கிறது! அதுவும் நம் வைவஸ்வத மனுவின் கதைதான்!)

ஸம்ஸாரப் பெருக்கில் படகு ஓட்டுபவர் குரு. 'கர்ணதாரன்' என்றால் படகுக்காரன். குருவுக்கும் அதே பெயர் சொல்வ துண்டு.

ஸம்ஸாரத்தைத் தானும் தாண்டி பிறரையும் தாண்டுவிக்கிற வர் என்பதையே வேறே விதமாகச் சொன்னால், தானும் ப்ரம்மமாக ஆகிப் பிறரையும் அப்படி ஆக்குகிறவர். அவர் ப்ரம்மமாயிருப்பதுதான் 'குருஸ்-ஸாக்ஷாத் பரம் ப்ரஹ்ம'.

தாம் அப்படி ஆகாமல் வாய்வேதாந்தம் பேசுபவரில்லை. அவரும் நன்றாக விரிவாக வேதாந்தம் பேசத் தெரிந்தவர்தான். தன் ஸித்தாந்தத்துக்கு ஆதரவாக நன்றாக 'ஆர்க்யூ' செய்யும் 'பாஸிடிவ்'ஆன 'ஊஹ' சக்தி, மாற்று ஸித்தாந்தத்தை நிராக

ரிப்பதிலும் அப்படியே வன்மையாக எதிர்வாதம் செய்யும் 'அபோஹ' சக்தி – இவை இரண்டையும் சேர்த்து 'ஊஹாபோ ஹம்' என்று சொல்வார்கள். குரு இந்த இரு சக்திகளும் பெற்றவர். இதையும் ஆசார்யாள் சொல்லிவிட்டு,* இன்னம் அனேக லக்ஷணங்களையும் சொல்லிவிட்டு, இதற்கெல்லாம் முத்தாய்ப்பாக அவரை 'ப்ரஹ்மவித், ப்ரஹ்மணி ஸ்தித:' என்கிறார். 'ப்ரஹ்மவித்' என்றால் ப்ரம்மத்தை அறிந்தவர். இப்படிச் சொன்னால்கூட அறிவு மட்டத்தில் மட்டும் intellectual-ஆக ப்ரொஃபஸர், டாக்டர் மாதிரித் தெரிந்து கொண்டதோடு ஸரியோ என்ற ஸந்தேஹம் வந்துவிடப் போகிறதே என்றுதான், உடனே 'ப்ரஹ்மணி ஸ்தித:' என்றும் போட்டிருக்கிறார். 'ப்ரஹ்மத்திலேயே நிலைத்து நிற்கிறவர்' என்று அர்த்தம். அதாவது ப்ரஹ்மமாகவே ஆனவர்.

ஆகையால் 'குருஸ் ஸாக்ஷாத் பரம்ப்ரஹ்ம' என்றால் அது ஸரிதான். தஸ்மை ஸ்ரீகுரவே நம: என்னும்போதுதான் மறுபடி கேள்வி வருகிறது.



பிரம்மமாயினும் நமஸ்காரத்துக்குரியவரே!

த்ரிமூர்த்திகள் த்ரிமூர்த்திகளாக மட்டும் தங்கள் தொழில் களைக் குறுக்கிக் கொண்டுள்ளபோது அவர்களுக்கு நமஸ்காரம் பண்ண நமக்குக் காரணமில்லையென்றால், ப்ரஹ்மமோ குறுகலே இல்லாமல் ஒரே விரிவாக, ஒரே பெரிசாக இருந்தா லும் அது எதற்கும் – மனஸ், வாக்கு ஆகிய எதற்குமே – எட்டாமலிருப்பதால் நாம் நமஸ்காரம் பண்ணினாலும் அது அதை எட்டாது. ப்ரஹ்மம் நிஷ்க்ரியமாக ஒன்றுமே செய்யாம லிருக்கும்போது நம்முடைய நமஸ்காரத்தை மட்டும் 'ரிஸீவ்' பண்ணிக்கொள்ளுமா என்ன? ஆகையால் அதை நமஸ்கரிப்ப தில் அர்த்தமில்லையென்று பார்த்தோம். த்ரிமூர்த்திகளை

---

* 'உபதேச ஸாஹஸ்ரீ – முதல் அத்யாயம், 5

நமஸ்கரிக்கும் தேவை நமக்கில்லை; ப்ரஹ்மத்துக்கு நம் நமஸ் காரம் தேவையில்லை!

அப்போது, குரு ப்ரஹ்மமென்றால் அவரை ஏன் நமஸ் காரம் பண்ணணும்?

ஸரி, குரு ஒரு விதத்தில் த்ரிமூர்த்திகளாக இருந்தாலும் அவருக்கு நாம் நமஸ்காரம் பண்ணவும் நிறைய நியாயமிருக் கிறதென்று பார்த்தோமல்லவா? அதேபோல இங்கேயும் இருக்குமா?

ஆமாம். அப்படித்தான்!

எப்படியென்றால் – நிதர்சனமாகவேதான் தெரிகிறதே! குரு ப்ரஹ்மமானாலும் நமக்கு எட்டாமலா இருக்கிறார்? எந்தக் கார்யமுமில்லை, எதையும் தெரிந்து கொள்வதில்லை, ஏற்றுக் கொள்ளுவதுமில்லை, தள்ளுவதுமில்லை என்றெல்லாம் நிஷ்க் ரியமாகவா அவர் இருக்கிறார்? எட்டாத அந்த நிஷ்க்ரியமே தானே நமக்கு எட்டியே ஆகவேண்டும் என்று இப்படி ரூபம் எடுத்துக்கொண்டு இந்த க்ரியாலோகத்தில் இத்தனை செய் கிறது?

அதனால் ப்ரஹ்மமாகவே இருக்கிற ப்ரஹ்மத்துக்கு நமஸ்கா ரம் வேண்டாம்தான் என்றாலும், குருவாக இருக்கிற ப்ரஹ்மத் துக்கு – ஸரியாகச் சொன்னால், அதே ப்ரஹ்மம் குருவாக வந்துள்ளபோது – அனந்த கோடி நமஸ்காரமும் பண்ணத்தான் வேண்டும். ப்ரஹ்மமாக இருப்பதோடு அப்படியே ஹாய்யாக இருந்துவிடாமல் குருவாகி இப்படி நம்முடைய இத்தனை கோணாமாணாவையும் நேராக்க வேண்டும் என்று வந்திருக் கும் கருணைக்கு நமஸ்காரம் பண்ணிக்கொண்டேயிருக்க வேண் டும்.

இந்த நமஸ்காரம்தான் நமக்கு மஹாப் பெரிய செல்வம். ஆசார்யாள் அப்படித்தான் சொல்லியிருக்கிறார்.

அவர் பால ப்ரம்மசாரியாக இருந்த காலத்தில் ஓர் ஏழை பிராமண ஸ்த்ரீக்கு இரங்கி லக்ஷ்மியிடம் ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டு **'கனகதாரா ஸ்தவம்'** பாடின கதை தெரிந்திருக்க லாம்.

அவர் ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டவுடன் லக்ஷ்மி வந்து கனக

வர்ஷமாகப் பொழிந்துவிட்டாள். அது ஏழை பிராமணக் குடும்பத்துக்காக, ஆசார்யாள் அதில் ஒரு குன்றிமணிகூட எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் லக்ஷ்மிக்கு த்ருப்தியாக இருக்குமா, அவர் கேட்டுக்கொண்டாரே என்று வேறே யாருக்கோ வாரி வழங்கிவிட்டு, இத்தனை அழகான ஸ்துதி பண்ணின அவதாரக் குழந்தைக்கு எதுவும் கொடுக்காமல் போவதற்கு? ஆசார்யாளுக்கும், 'வேறே யாருக்கோதான் உன் அனுக்ரஹம் தேவைப்பட்டது; அதற்காக ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டேன்; எனக்கு உன்னிடமிருந்து ஒன்றும் தேவையில்லை என்கிற மாதிரி இருந்துவிட்டால் அது மரியாதைக் குறைச்சல். அதனாலே நாம் சின்னவன் மாதிரி இருந்து மஹாலக்ஷ்மியிடம் நமக்காகவும் ஏதாவது கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும்' என்று தோன்றிற்று. ஆனால் அவருக்கு எந்த ஆசையும், எந்தத் தேவையும் வாஸ்தவத்தில் இல்லாததால் என்ன கேட்பது என்று தெரியவில்லை. அவளையே நமஸ்காரம் பண்ணி அதைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாமென்று நினைத்து நமஸ்கரித்தார். உடனேயே, 'அவளிடம் வேறென்ன செல்வத்தைக் கேட்க வேண்டும்? இப்படி நாம் சின்னவராக நின்றுகொண்டு ஒருத்தரிடம் ப்ரியத்தோடு, அடக்கத்தோடு, நன்றியோடு நமஸ்காரம் செய்யும்போது மனஸுக்கு எவ்வளவு நிறைவாக இருக்கிறது? அதனால் இந்த நமஸ்காரமேதான் பெரிய செல்வம். 'இந்த நமஸ்காரச் செல்வத்தை எனக்குக் கொடு' என்றே ப்ரார்த்தித்துக் கேட்டு வாங்கிக் கொள்வோம்' என்று தோன்றிற்று. அதையே ச்லோகமாகப் பாடி விட்டார்.

ஸம்பத்கராணி ஸகலேந்த்ரிய நந்தநாநி
ஸாம்ராஜ்ய தாந நிரதாநி ஸரோருஹாக்ஷி I
த்வத் வந்தநாநி துரிதோத்தரணோத்யதாநி
மாமேவ மாதரநிசம் கலயந்து நாந்யே II

'நாந்யே' – முடிவாக, முடிந்த முடிபாக இந்த வார்த்தையைப் போட்டிருக்கிறார். 'Final word' என்றால் அப்புறம் வேறே தீர்மானமில்லை என்று அர்த்தம்! 'நாந்யே' 'ந அந்யே' என்றால், 'வேறு எதுவும் இல்லை', – அதாவது 'வேறு எதுவும் வேண்டாம்'. 'அம்மா, மஹாலக்ஷ்மி! உனக்குப் பண்ணும் நமஸ்காரமே செல்வநாயகியான நீ எனக்குக் கொடுக்கும் பெரிய செல்வம். அதைத் தவிர வேறே எதுவும் வேண்டாம்!'

'த்வத் – வந்தநாநி' – உனக்கான நமஸ்காரங்கள்; 'மாமேவ' – என்னை ('மாமேவ' ஸமாசாரத்துக்கு அப்புறம் வருகிறேன்); 'அநிசம்' – இடையறாமல்; 'கலயந்து' – வந்தடையட்டும். 'ந அந்யே' – வேறே எதுவுமில்லை.

'எப்போது பார்த்தாலும் உன்னை வணங்கிக்கொண்டிருக்கும்படியான இந்த நமஸ்கார ஸ்ரீயைத் தவிர வேறு எதுவும் நான் உன்னிடம் ப்ரார்த்திக்கவில்லை.'

'செல்வத்துட் செல்வம் அருட்செல்வம்'★ என்று திருவள்ளுவர் சொல்லியிருக்கிறார். அருள் ஆண்டவன் செய்வது. ஆசார்யாள் சொல்லும் நமஸ்காரமோ நாம் செய்வது. நம்மைப் போன்றவர்கள் அவனுடைய அருட்செல்வத்தை வேண்டி நமஸ்காரம் செய்கிறோம். ஆசார்யாளோ நாம் நமஸ்கரித்து வேண்டி அதற்குப் பலனாக அப்புறம் அவன் அருளென்ற செல்வத்தைத் தர வேண்டுமென்று நினைக்கவில்லை. நாம் செய்கிற நமஸ்காரமே அவன் தரும் பெரிய செல்வம் என்று நினைத்து, இது தவிர 'எதுவும் வேண்டேன்' என்கிறார்! 'இது மட்டுமே என்னை அடையட்டும்': 'த்வத் – வந்தநாநி... மாமேவ மாதரநிசம் கலயந்து.'

'மாத:', 'அநிசம்' என்பவை சேர்ந்து 'மாதரநிசம்'. 'மாதா!' என்று லக்ஷ்மியைக் கூப்பிட்டு, 'அநிசம்' – எப்போதும், இடையறாமல் – நமஸ்கார லக்ஷ்மி தன்னிடம் தங்கியிருக்கட்டுமென்கிறார்.

'மாதா', 'அம்பா' என்று இரண்டு வார்த்தைகள் எல்லாருக்கும் தெரிந்ததுதான். ஆனால் குழந்தை வாயில் 'அம்பா' என்றுதான் சட்டென்று வரும். 'அம்மா', 'அம்பா' இரண்டும் ஒன்றுதான். 'மாதா' என்பது இலக்கண ரீதியான வார்த்தை. தமிழில் 'தாயார்' என்கிற மாதிரி. அம்பா, அம்மா என்கிறபோது ரொம்ப எளிமை. மாதா, தாயார் என்கிறபோது ஒரு ஸ்தானம் கொடுத்து உயர்த்தி வைத்தாற்போல இருக்கிறது. பரமேச்வர பத்னியாக இருக்கப்பட்ட தேவியைப் பற்றிச் சொல்லும்போது

★ அருட்செல்வம் செல்வத்துள் செல்வம்; பொருட்செல்வம்
பூரியார் கண்ணும் உள

– குறள் – 241

'அம்மன்', 'அம்மன் ஸன்னிதி' என்கிறோம். 'அம்மன்' என்னும் போது 'அம்மா' என்பதை விடவும் குழந்தை பாஷையில் சொல்கிற மாதிரியிருக்கிறது. அப்பா – அப்பன் மாதிரி அம்மா – அம்மன். ஸாதாரணமாக ஆண்பால் பெயர்கள்தான் 'ன்'னில் முடியும். குழந்தை பாஷைக்கு இலக்கணமில்லை. அதனால் 'அம்மா'வும் 'அம்மனா'கி விடுகிறது. பரமேச்வர பத்னியை அம்மன் என்கிறோம். பொது வழக்கிலேயே பரமேச்வர பத்னியை அம்பா, அம்பாள் என்று சொல்லுகிறோம். மஹா விஷ்ணுவின் பத்னியைப் பற்றிச் சொல்லும்போதே 'தாயார்', 'தாயார் ஸன்னிதி' என்கிறோம்.

(ஸம்ஸ்க்ருத அகராதியான) 'அமர (கோச)'த்தில் பார்த்தாலும் இப்படியே இருக்கிறது. விஷ்ணு பத்னியைச் சொல்லும் போது, 'இந்திரா, லோக மாதா' என்று குறிப்பிடப்பட்டு, சிவபத்னியைச் சொல்கிறபோது, 'அபர்ணா பார்வதீ துர்கா ம்ருடாநீ சண்டிகா அம்பிகா' என்று, 'அம்பா'ப் பேருக்கே அழகு பண்ணி 'அம்பிகா' என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறது.

தனம் வேண்டுமென்றே லக்ஷ்மியிடம் போகிறோமாதலால், அவளை நிறையத் தனம் படைத்த பெரிய சீமாட்டியாகப் பாவித்துத்தான் 'தாயார்' என்றும் 'மாதா' என்றும் மரியாதை செய்கிறோம் போலிருக்கிறது!

'மாத: அநிசம் கலயந்து நாந்யே' என்று மாதாவாக அவளைக் கூப்பிடுபவர், 'ஸரோருஹாக்ஷி' என்றும் ச்லோகத்தில் பெயர் கொடுத்திருக்கிறார். தாமரை போன்ற கண் படைத்தவள் என்று அர்த்தம். பகவானுக்கும் புண்டரீகாக்ஷன் என்று இதே அர்த்தத்தில் பெயரிருக்கிறது. ஸதிபதிகள் ஒற்றுமை!



நமஸ்காரம் அளிக்கும் பயன்கள்

'எனக்கு உன் நமஸ்காரமே போதும்' என்று சொல்லும் ஆசார்யாள், 'அது தன்னாலேயே எனக்கு ஒரு நிறைவைத் தருகிறது; அதனால் அதுவே போதும்' என்று சொல்வதுகூட அவ்வளவு அடக்கமாக இல்லை. 'நான் ரொம்பப் பக்வியாக்கும் (பக்குவம் பெற்றுவிட்டவனாக்கும்)! மற்றவர்கள் தனம், தான்யம், ஆரோக்யம், ஸந்தானம் என்றிப்படிக் காம்யமாக எட்டுவித ஐச்வர்யங்களை அஷ்ட லக்ஷ்மியாயுள்ள உன்னிடம் ப்ரார்த்தித்து நமஸ்கரிக்கும்போது, நான் மாத்திரம் அதில் எதையும் பொருட்படுத்தாமல், நீ எதையோ கொடுத்து நான் கீழே நின்று வாங்கிக் கொள்கிறவனாக இல்லாமல், நானாகவே நமஸ்காரம் செய்து, நானாகவே அதில் நிறைந்து விடுகிறேனாக்கும் என்று சொல்கிற தோரணையில் இருக்கிறது' – என்று நினைத்திருப்பார் போலிருக்கிறது! அதனால் நமஸ்கார க்ரியையே ஒருவரை நிறைவித்து விடுவதாகச் சொல்லாமல் அது இன்னின்ன பிற பலன்களைத் தருகிறது. 'ஆனபடியால் இத்தனை பலனைத் தரும் நமஸ்காரமே எனக்குப் போதும்' என்கிறார். லக்ஷ்மிக்குச் செய்யும் நமஸ்காரம் இந்தப் பலன் களைத் தருகிறதென்று சொன்னால் லக்ஷ்மியே தருகிறாளென்று தான் தாத்பர்யம். அதாவது அவள் கொடுத்தே இவர் வாங்கிக் கொள்கிறாரென்று அடக்கத்துடன் காட்டுகிறார். (அவை) என்னென்ன பலன்கள்?

'ஸம்பத்கராணி' – நிறைய ஸம்பத்தைக் கொடுக்கிறது.

'ஸகலேந்த்ரிய நந்தநாநி' – எல்லா இந்த்ரியங்களுக்கும் இனியவற்றை அளிக்கிறது. அதாவது ஸகல போக போக்யங் களையும் அளிக்கிறது.

'ஸாம்ராஜ்ய நிர்தாநி' – பக்தர்களுக்குப் பெரிய ஸாம்

ராஜ்யத்தையே வழங்க வேண்டுமென்று உத்ஸாஹத்தோடு ஈடுபட்டிருக்கிறது. 'ராஜராஜேச்வரீ, ராஜ்யதாயிநீ', அப்புறம் 'ராஜபீட நிவேசித நிஜாச்ரிதா' (மெய்யடியார்களை அரியணையிலே ஏற்றுவிப்பவள்) என்றெல்லாம் 'லலிதா ஸஹஸ்ர நாம'த்திலும் வருகிறது.

மற்ற காரணங்களோடு, லௌகிகமான பலன்களைச் சொன்னால்தான் ஜனங்களுக்கு நமஸ்காரம் செய்யத் தோன்றுமென்று ஆசார்யாளுக்குப் பட்டதால் இப்படியெல்லாம் சொல்ல ஆரம்பித்தார். இப்படி (ச்லோகத்தின்) முதல் பாதியில் சொல்லி முடித்து, இவ்விதமான பலன்களைத் தரும் நமஸ்காரங்கள் – த்வத் வந்தநாநி: உனக்குரிய நமஸ்காரங்கள் – என்று சொன்னவுடன் அவருக்கு ஒரு யோசனை வந்துவிட்டது.

நிறைய ஸம்பத், ஸகலேந்த்ரிய ஸந்துஷ்டி, பெரிய ராஜ்யாதிகாரம் ஆகியவற்றை மட்டும் சொல்லி நிறுத்திவிட்டால், எல்லாம் இஹலோக அனுக்ரஹங்களாகவே அல்லவா ஆகிவிடுகிறது? 'இவற்றைத் தருவதான நமஸ்காரங்கள் என்னை வந்தடையட்டும்' என்று ஆசார்யாளால், ஸொந்த வாழ்க்கையில் கொஞ்சங்கூட உலகப்பற்றில்லாத ஆசார்யாளால் எப்படி ப்ரார்த்திக்க முடியும்? – இதைப் பற்றி ஆலோசித்துப் பார்த்தார்.

மஹாமதியான ஆசார்யாளுக்கு ஆலோசனை, யோசனை, எல்லாம் க்ஷண மாத்ரம்தான். அல்லது அவ்வளவுகூட இல்லை. ச்லோகம் கவனம் பண்ணிக் கொண்டு போகிற போதே அடுத்த வார்த்தை போடுவதற்குள்ளே பதில் வந்துவிடும். நிறுத்தாமலே, தங்கு தடையில்லாமல் முழுக்கப் பூர்த்திப் பண்ணிவிடுவார்.

இப்போது ஸம்பத்து முதலான பலன்களைச் சொல்லி இவற்றைத் தரும் நமஸ்காரங்கள் – 'த்வத் வந்தநாநி' என்று பின்பாதியை ஆரம்பித்தவுடன், 'என்னடாது! எல்லாம் லௌகிகமாகவே சொல்லிவிட்டோமே!' என்று நினைத்த ஆசார்யாள், உடனேயே குறையை நிவர்த்தி செய்வதாக, அடுத்தாற்போல், 'துரிதோத்தரணோத்யதாநி' என்று மின்னல் வெட்டுகிற வேகத்தில் போட்டுவிட்டார்! 'வந்தநாதி' என்ற வார்த்

தைக்கு முன்னால் லௌகிகமான பலன்களாக இரண்டு மூன்று சொன்னவர், அந்த வார்த்தைக்குப் பின்னால் ஆத்மார்த்தமாக 'துரிதோத்தரணோத்யதாநி' என்று ஒரு பலனைச் சேர்த்துவிட்டார். கவிதைகளில் வசன நடைபோல இல்லாமல் முன்னே பின்னே வார்த்தைகளை மாற்றிப் போடலாம். அப்படிப் போடுவதே ஓர் அழகு. அதிலும் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையிலோ வார்த்தைகளைப் பல தினுஸிலே கோத்து வாங்கி விளையாடும் ஸ்வாதந்திரியம் ஜாஸ்தி. ஆகையால் ச்லோகரூபத்திற்குக் கொஞ்சங்கூட பங்கம் ஏற்படாமலே,

த்வத் வந்தநாநி துரிதோத்தரணோத்யதாநி

என்று போட்டுவிட்டார்.

'இன்ஸ்பிரேஷன்' என்று பொதுவாகச் சொல்லுவதன் உசந்த நிலையில், ஒரு திவ்ய ஆவேசத்தில்தான் ஆசார்யாள் போன்றவர்கள் கடகடவென்று கவிதையாகக் கொட்டியது. அதற்கு நடுவிலேயே கொஞ்சம் யோசனை, புத்தி பூர்வமான சிந்தனை செய்ததாக நம் பார்வையில் - அல்லது நம்முடைய ராஸிக்ய பாவனைக்குப் பிரீதி ஏற்படும் விதத்தில் - இப்படியெல்லாம் செய்வது.

புஸ்தகத்திலே - அச்சில் வந்திருக்கும் எடிஷன்களில் நான் பார்த்த பலவற்றிலே - தப்பாக இருக்கிறது. 'துரிதாஹரணோத்யதாநி' என்று போட்டிருக்கிறது. ஸரியான பாடம், 'துரிதோத்தரணோத்யதாநி' என்பதே. திருத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

'துரிதம்' என்றால் பாபம்.

இப்போது தப்பாக ஸங்கீதத்திலே 'துரித காலம்' என்று சொல்கிறார்கள்! வேகமாகப் பாடுவதை அப்படி சொல்கிறார்கள்! விளம்பமாகப் பாடினால்தான் புண்யம், வேகமாகப் பாடினால் பாபம் என்று அர்த்தமில்லை! 'த்ருதம்' (Drutam) என்றால் 'வேகமாக' என்று அர்த்தம். அதைத்தான் 'துரிதம்' (Duritam) என்று 'பாப'மாக மாற்றிவிட்டாற்போலிருக்கிறது!

ஒரே வேகமாக அடித்துத் தள்ளிக் கொண்டு பாடினால் பாவம் எல்லாம் போய், 'ஐயோ பாவமே!' என்ற மாதிரிதான் ஆகிவிடும்! 'த்வரிதம்' (Tvaritam) என்றும் ஒரு வார்த்தை இருக்கிறது. அதற்கும் 'வேகமாக' என்றே அர்த்தம். அதுவும் இப்படித் திரிந்திருக்கலாம்.

துரிதம் என்றால் பாபம். எந்தக் கர்மாவுக்கும் ஸங்கல்பம் செய்துகொள்ளும்போது 'துரித-க்ஷய-த்வாரா பரமேச்வர ப்ரீத்யர்த்தம்' என்கிறோம். ஈச்வரனை ப்ரீதி செய்வதே நம்முடைய லக்ஷ்யம். நாம் பண்ணிய பாவம் ஈச்வரப்ரீதி கிடைக்கவொட்டாமல் தடுக்கிறது. பாபம் நசித்தாலே, துரிதம் க்ஷயமானாலே, அதன் வழியாக – (அதாவது) துரிதக்ஷயத் வாரா – ஈச்வர ப்ரீதியை ஸம்பாதிக்க முடியும்.

'துரிதாஹரணோத்யதாநி' என்பது 'துரித ஆஹரண உத்ய தாநி' என்று பிரியும். ஹரணம், ஆஹரணம் என்ற இரண்டுக்கும் ஒரே அர்த்தம்தான். போக்குவது என்று இங்கே அர்த்தம். 'உத்யதாநி' என்றால் 'முனைந்திருப்பவை'. 'துரிதாஹரணோத் யதாநி' என்றால் 'பாபத்தைப் போக்குவதில் முனைந்திருப் பவை'. மஹாலக்ஷ்மிக்குச் செய்யும் நமஸ்காரங்கள் நம்முடைய பாபங்களைப் போக்கடிப்பதில் முனைந்து செயல்படுகின்றன என்று அர்த்தம். (இது) ஸரியாகத்தானே இருக்கிறது என்று தோன்றும்.

ஆனால் ஹரணம், ஆஹரணம் இரண்டுக்கும் ஒரே அர்த்தம் இலக்கணப்படி இருந்தாலும், டிக்ஷனரியில் அப்படிப் போட்டி ருந்தாலும், வழக்கில் 'ஹரணம்' என்றாலே 'போக்குவது' என்றும் 'ஆஹரணம்' என்றால் 'கொண்டு வந்து சேர்ப்பது' என்றும்தான் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். 'ஹரண'த்துக்கு வலிவூட்டுவதற்காக, மேலும் எதிரிடை அர்த்தம் தரும் 'அப' சேர்த்து 'அபஹரணம்' ('ஸீதாபஹரணம்') என்று சொல்வதும் வழக்கமாயிருக்கிறது. 'ஆஹரணம்' என்று முதலில் சேர்க்கிற 'ஆ' இப்படி எதிரிடையாக 'போக்குவது' என்ற அர்த்தம் கொடுக்காமல், இன்னும் வலுவாகச் 'சேர்த்து வைப்பது' என்றே பொருள் கொடுக்கும். ஆனாலும், 'ஆஹரணம்' என் றால் போக்குவது என்று அர்த்தமிருப்பதால் அப்படிப் போட் டிருக்கவே முடியாது என்று ஸாதிப்பதற்கில்லை.

பின்னே ஏன் தப்புப் பாடம், திருத்திக் கொள்ள வேண்டு மென்று சொன்னேனென்றால் 'துரிதோத்தரணோத்யதாநி' என்னும்போதுதான் இதைவிடச் சிறப்பான, பொருத்தமான பொருள் கிடைக்கிறது.

'துரித உத்தரண உத்யதாநி' என்பது (இதன்) பதப் பிரிவினை. 'ஆஹரண' என்பதற்குப் பதில் 'உத்தரண' (uddharana).

'உத்தரணம்' என்பது 'உத்தாரணம்' என்றும் நீளும். இதற் குக் குறிப்பாக என்ன அர்த்தமென்றால் பிடுங்கி எறிவது. 'பிடுங்குவது' என்றால், எதுவோ ஒன்று உள்ளே புதைந்து போயிருக்கிறது. அதைத்தான் பிடுங்க வேண்டியிருக்கிறது என்று உள்ளர்த்தம் கொடுக்கிறது. தரைமட்டத்தில் இருப்ப தைப் 'பிடுங்க' வேண்டியதில்லை. அப்படியே எடுத்துப்போட் டால் போதும், புதைந்திருக்கும்போது, அதாவது ஆழ உள்ளே போய் மாட்டிக் கொண்டிருக்கும்போதுதான் பிடுங்குவதற்கு அவசியம் ஏற்படுகிறது (க்ருஷ்ணர்) கோவர்த்தனோத்தரணம் பண்ணினார் என்கிறோம், அதன் முழு அர்த்தம் புரியாமலே. பூமி மட்டத்துக்கு ஸமனாயிருந்த மலையடிவாரத்தில் கையை விட்டுத் தூக்கிவிட்டாரென்று நினைத்து, இதையே அத்புத மாகக் கொண்டாடுகிறோம். அவரானால் இன்னம் பெரிய அத்புதமாக, பூமிக்கு கீழேயும் ஆழமாகக் கையைவிட்டு மலையை ஆட்டிப் பிடுங்கி வெளியே தூக்கி 'உத்தரண'மாகச் செய்திருக்கிறார் – அனாயாஸமாக ஒரு நாய்க்குடையைப் பிடுங்குகிற மாதிரி!

ஆலயத் திருப்பணியை 'ஜீர்ணோத்தாரணம்' என்கிறோம். அர்த்தம் தெரியாமலே சொல்கிறோம். 'ஜீர்ணம்' என்றால் கிலமானது, இடிந்து போனது என்று அர்த்தம். கோயில் முழுவதுமோ, அல்லது அதில் பல இடங்களோ இடிந்துபோன போது என்ன செய்ய வேண்டியிருக்கிறது? மேலெழ எதையோ வாரிக் கொட்டிவிட்டால் போதுமா? அல்லது ஒரே போடாகப் போட்டு உள்வரை நொறுக்கித் தள்ளிவிட்டால் ஸரியாயிருக் குமா? இப்படியெல்லாமும் கொஞ்சம் செய்ய வேண்டியிருக் கும். ஆனால் இதைவிடக் கஷ்டமாக ஒன்று நிறையப் பண்ணும் படியிருக்கும். மேலே இடிந்தும், அதோடு அடிவாரமும் கல

கலத்துப் போயும் இருக்கும் பல இடங்களில்கூட உள்ளே கிண்டுகிண்டாகக் கற்கள் இருக்கும். இவற்றை அப்படியே வாரிக் கொட்டவும் முடியாது; நொறுக்கித் தள்ளவும் முடியாது. உள்ளேயிருந்து பிடித்து இழுத்து இழுத்தே அதாவது பிடுங்கியே வெளியேற்ற வேண்டியிருக்கும். கோபுரத்தில், ப்ராகாரத்தில் மரம் செடிகள் வேர்விட்டு முளைத்திருந்தால் இப்படி உள்ளே விட்டுக் குடைந்தே பிடுங்கிப் போட வேண்டும். உள்ளே ஆழமாகச் சொருகிக் கொண்டிருக்கும் கல், மரம், செடி முதலியவற்றை இழுத்துப் பிடுங்கித் தள்ளுவதுதான் ஜீர்ணோத்தாரணம். முள்ளைப் பிடுங்கி எடுத்துப் போடுவதைக் 'கண்டகோத்தரணம்' என்று சொல்வார்கள்.

நாம் ஜீர்ணோத்தரணம் என்பதை Renovation என்பதற்கு நேர் வார்த்தையாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அதாவது புதிசு பண்ணுவது, 'புதுக்குவது' என்கிறார்களே அது, என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். உண்மையிலே பழசை இழுத்துப் பிடுங்கிப் போடுவது என்றே அர்த்தம்.

கலியிலும் அவதார புருஷர்கள் ஜகத்தை உத்தாரணம் செய்ய வருகிறார்களென்றால் என்ன அர்த்தம்? 'ஜகதோத்தாரணா!' என்று தாஸர் ஏன் பாடுகிறார்? அதர்மச் சேற்றில் அழுந்திப் போயிருக்கும் ஜகத்தை அவர்கள் அடியில் கை கொடுத்துப் பிடுங்கி வெளியே இழுத்துக் கொண்டு வருவதால்தான்.

வெளியே இழுத்ததை எறியத்தான் வேண்டுமென்றில்லை. அதை நல்லபடியும் பண்ணலாம். அப்படித்தான் இவர்கள் உலகத்தை அதர்மத்திலிருந்து இழுத்துக் கொண்டு வந்த பின் அதற்கு நல்லது பண்ணுவது. அதர்மத்திலிருந்து விடுபட வைப்பதே நல்லதுதான்! கோவர்த்தனகிரியை இழுத்தெடுத்த பின் பகவான் எறிந்துவிடாமல் குடையாக அல்லவா உபயோகப்படுத்தினார்? அதற்குத்தானே அதைப் பிடுங்கியதே?

பிடுங்கி இழுத்து வெளியில் கொண்டு வருவதே உத்தரணம். அதற்கப்புறம் அதை எறிந்துவிடலாம், அழித்துவிடலாம், அல்லது நன்றாக உருப்படுத்தலாம், உபயோகம் செய்து கொள்ளலாம். அந்தந்த Context-ஐ (ஸந்தர்ப்பத்தை) வைத்து

இவற்றில் எது என்று அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும்.

நம் மனஸுக்குள்ளே ஆழமாக முள் செடி மாதிரி வேரோடித் தைத்திருக்கும் பாபத்தை அப்படியே பிடுங்கி எடுத்துப் போடுவதுதான் 'துரிதோத்தரணம்'. உள்ளே தப்பான ஸாமான் சொருகிக் கொண்டிருந்தால் எப்படி சரீரத்துக்கு ஆபத்தோ, அப்படி நம்முடைய பாபங்கள் உள்ளே போய் சொருகிக் கொண்டிருப்பது உயிருக்குப் பெரிய ஆபத்து. அதை நன்றாகக் கெல்லி எறிவது 'துரிதோத்தரணம்'.

ஆகையினால், 'போக்குவது' என்று லேசாக அர்த்தம் தருகிற வார்த்தையான 'ஆஹரணம்' என்றில்லாமல், ஜன்ம ஜன்மாந்தரமாக நாம் பண்ணின பாபம் பெரிய முள்ளுமரமாக நமக்குள்ளே வேரோடியிருக்கிறதை பெரிய கடப்பாரை, அது இதைப் போட்டு நெம்பிப் பிடுங்கி வெளியிலே இழுத்து அழித்துப் போடவேண்டுமென்று இத்தனை அர்த்தத்தை ரத்னச் சுருக்கமாகக் கொடுக்கும் 'உத்தரணம்' என்றிருப்பது தான் பொருத்தம்.

நம்முடைய ஸகல பாபத்தையும் நிவ்ருத்தி செய்து வாழ்க்கைக்கு ஜீர்ணோத்தரணம் செய்துவிட்டால் அப்புறம் ஒரே சுத்தந்தான்; அம்ருதத்தாலேயே கும்பாபிஷேகந்தான்! இதை நமஸ்காரமே ஸாதித்துக் கொடுத்து விடுகிறது என்று காட்டுகிறார். அதனால், 'அந்த நமஸ்காரம் என்னை வந்தடையட்டும்' என்கிறார். 'மாமேவ கலயந்து' – 'என்னை வந்தடையட்டும்'.



மறுமைப் பயன் கோரி

நமஸ்கார பலனாக முதலில் சொன்ன ஸம்பத்து, ஸகல இந்த்ரிய ஆனந்தங்கள், ஸாம்ராஜ்யாதிகாரம் என்ற மூன்றில் எதையுமே தாம் ஏற்க முடியாமலிருக்கும்போது, இவற்றைத் தர வல்லதான நமஸ்கார க்ரியை தமக்கு வேண்டுமென்றால்

ஸரியாயில்லையே! அதனால்தான் தாமும் விரும்புவதற்குரிய பலனாக வேறே என்ன சேர்க்கலாமென்று யோசித்து – ரொம்ப யோசிக்கவில்லை; க்ஷணம் அல்லது அதற்கும் குறைச்சலாக யோசித்து – 'துரிதோத்தரணம் செய்வதாகவும் நமஸ்கார க்ரியை இருக்கிறதே! ஆகையால் இந்தப் பலனை நாமும் வேண்டிக் கொள்வதாக (ச்லோகத்தை) மேற்கொண்டு கவனம் பண்ணி முடித்துவிடலாம்' என்று முடிவு பண்ணி அப்படியே செய்துவிட்டார். வாஸ்தவத்தில் துரித லேசமும் அண்ட முடியாத பவித்ர புருஷர் நம் ஆசார்யாள். ஆனாலும் நமக்காக, நமக்கு ப்ரார்த்திக்கக் கற்றுக் கொடுக்கிறபோது; நம் நிலையில் தம்மையும் நிறுத்திக் கொண்டு, தமக்கும் துரித நிவ்ருத்தி தேவையாயிருப்பது போலச் சொல்லி, அதை அளிக்க வல்லதான நமஸ்கார ஸ்ரீயை மஹாலக்ஷ்மியிடம் வேண்டிக் கொண்டு ச்லோகத்தைப் பூர்த்தி பண்ணிவிட்டார்.

ஸம்பத்து, ஸர்வேந்திரிய ஆனந்தம், ராஜ்யாதிகாரம் ஆகியவை இம்மையின்பங்களாகவே இருக்க, இந்த பாபோத்தரணம்தான் மறுமைக்கு உதவுவதாக இருப்பது. இது ஒன்றுதான் பாரமார்த்திக ப்ரயோஜனம் உடையது. இந்த 'டிஸ்டிங்க்ஷ'னைத் தெளிவு படுத்தும் விதத்தில் முதல் மூன்றை 'வந்தநாநி' என்பதற்கு முன்னாடி போட்டு, அப்புறம் தனித்தனியாப் பிரித்து, 'வந்தநாநி' என்பதற்குப் பின்னாடி 'துரிதோத்தரணோத்யதாநி' என்று போட்டு ச்லோகத்தை அமைத்திருக்கிறது.

'மாமேவ கலயந்து' – 'வந்தநாநி மாம் ஏவ கலயந்து', 'நமஸ்காரக் கார்யம் என்னை வந்தடையட்டும்'.

'மாம் கலயந்து' என்றாலே 'என்னை வந்தடையட்டும்' என்று அர்த்தம் ஏற்பட்டுவிடும். 'மாம் ஏவ கலயந்து' என்று 'ஏவ' சேர்த்துச் சொன்னால், 'என்னையே வந்தடையட்டும்', 'என்னொருவனையே வந்தடையட்டும்', 'என்னை மட்டுமே வந்தடையட்டும்' என்று அர்த்தமாகும். அதாவது நமஸ்காரம் வேறே யாரையும் போய்ச் சேராமல் ச்லோக கர்த்தாவுக்கு மட்டுமே கிடைக்க வேண்டுமென்று ஆகும். ஆசார்யாள் பிறருக்காகவே, 'பிறர்க்குரியாளர்' என்னும்படியாகவே, வாழ்ந்தவர். மஹான்களாக, ஆசார்யர்களாக இருக்கிறவர்களைப் பற்றி,

'ஒரு ப்ரதிபலனும் எதிர்பாராமல் வஸந்தகாலம் மாதிரி லோக ஹிதம் செய்பவர்கள்' என்று சொன்ன அவரே அப்படி இருந்த வர்தான். அப்படிப்பட்டவர் எங்கேயாவது நமஸ்கார க்ரியை யானது வேறே எவருக்குமில்லாமல் தம் ஒருவருக்கே சேரணு மென்று monopolise (ஏக போக்கியம்) பண்ணிக் கொள்ள நினைப்பாரா? ஆனாலும் போதுமான யோசனை இல்லாமல் இப்படிச் சில பேர் அர்த்தம் பண்ணிக் கொண்டிருப்பதோடு, அதுவும் போதாமல், கடைசியில் 'கலயந்து நாந்யே' என்று இருப்பதையும் '(கலயந்து) நாந்யம்' என்று பாடபேதம் பண்ணி தப்புக்கு மேலும் அழுத்தம் கொடுத்திருக்கிறார்கள்! 'நாந்யே (ந அந்யே)' என்று நாம் வைத்துக்கொண்ட பாடப் படி, 'எனக்கு வேண்டியதெல்லாம் நமஸ்கார க்ரியைதான். வேறே எதுவுமில்லை' என்று அர்த்தம். 'நாந்யம் (ந அந்யம்)' என்றாலோ, 'என்னையே நமஸ்கார க்ரியை சேரணும். வேறே எவரையுமில்லை' என்று ஆகிவிடும்! தனக்கு மட்டுமே என்று selfish-ஆகச் சொன்னதை இன்னும் வலியுறுத்தி, 'ஆமாம், வேறே யாருக்குமில்லை' என்று சொன்னதாகி விடும்! ஆசார் யாள் எங்கேயாவது அப்படிச் சொல்லியிருப்பாரா?

'நாந்யே'வா, 'நாந்ய'மா, என்று சில பேர் யோசித்து, 'இந்த வம்பே வேண்டாம். 'நாந்யே'யும் வேண்டாம், 'நாந்ய' மும் வேண்டாம். 'மாந்யே' என்று போட்டு முடித்து விடலாம்' என்று நினைத்து,

மாமேவ மாதரநிசம் கலயந்து மாந்யே

என்று வைத்துக் கொண்டு விடுகிறார்கள். 'மாந்யே!' என்பது லக்ஷ்மியைக் கூப்பிடும் ஸம்போதனம் (விளி வேற்றுமை). மதிப்புக்குகந்தவளே!' என்று அர்த்தம். 'லோக மாந்ய திலகர்' என்கிற மாதிரி 'மாந்யே'.

ஒரு கேள்வி கேட்கலாம். 'இங்கே இப்படிச் சில பேர் 'மாந்யே' என்றும், நீங்கள் 'நாந்யே' என்று வைத்துக் கொண்டு சமாளித்தாலும், 'மாமேவ்' என்பது அப்படியேதானே இருக் கிறது? 'எனக்கு மட்டும்' என்றுதானே அதற்கு அர்த்தம்? இதற்கு என்ன, ஸ்வாமிகளே, ஸமாதானம் சொல்லப் போகி றீர்கள்?' என்று கேட்கலாம்.

சொல்கிறேன்.

எந்த பாஷையாயிருந்தாலும் ச்லோகம், செய்யுள், பொயட்ரி என்று இருக்கும்போது வார்த்தைகள் முன்னே பின்னே வரலாம். அதனால்தான் 'பொயட்ரி'யை 'ப்ரோஸ் ஆர்டர்' பண்ணுவது என்று இருக்கிறது. இப்படி முன்னே பின்னே வார்த்தைகளை மாற்றிப் போடுகிற ஸ்வாதந்த்ரியம் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் ரொம்ப ஜாஸ்தி. அந்த பாஷையில் ப்ரோஸி லேயே வார்த்தைகளை ஸஹஜமாக இடம் மாற்றிப் போடு வதுண்டு. பொயட்ரியிலோ கேட்கவே வேண்டாம். 'மீட்ட'ரை உத்தேசித்தும், ஒலி நயத்தை உத்தேசித்தும் வார்த்தைகளை எப்படியெல்லாமோ இடம் மாற்றிப் போடுவதுண்டு.

இந்த வகையில் 'ஏவ' என்பது 'மாம்' என்பதை ஒட்டியி ருந்து, 'மாமேவ' என்று வந்தாலும், அர்த்தத்தில் அது 'மாம்' என்பதைத் தழுவி 'என்னையே' என்று பொருள் கொடுப்பதாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டியதில்லை. முந்தின வரியில் 'வந்தநாநி' என்று வருகிறதல்லவா? அதையே இந்த 'ஏவ' தழுவுகிறதென்று அர்த்தம் செய்து கொண்டுவிட்டால் எல்லாம் சரியாகிவிடும். அதாவது வார்த்தைகளை அடுக்கியுள்ள முறை யில் 'மாம் ஏவ' என்று இருந்தாலும், அர்த்தத்தைப் பார்க்கும் போது இந்த 'ஏவ' என்பதை 'வந்தாநாநி' என்பதோடு ஒட்டி வைத்து 'வந்தாநாநி ஏவ' என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். அப்போது, 'அம்மா! நீ பலவிதமான ஸம்பத்துக்களைத் தருபவளானாலும் எனக்கு அவற்றில் வேறெதுவும் வேண்டாம் (நாந்யே); வந்தனங்கள் மாத்திரமே வேண்டும். நமஸ்காரஸ்ரீ மட்டுமே என்னை வந்தடைய வேண்டும்' என்று அர்த்தமாகி விடும். 'வந்தநாநி... மாம் ஏவ கலயந்து' என்று ச்லோகத்தில் இருந்தாலும் அதை 'வந்தநாநி ஏவமாம் கலயந்து' என்று வைத்துக் கொண்டு அர்த்தம் பண்ணிக்கணும். அப்போது, 'வந்தன க்ரியை மாத்திரம் என்னை வந்தடையட்டும்' என்றாகி விடும்! மஹாலக்ஷ்மி, தாயார் வேறே எந்த அனுக்ரஹமும் செய்ய வேண்டாம்; அவளை நமஸ்கரிக்கிற எண்ணமொன்றை மாத்திரம் அனுக்ரஹிக்க வேண்டும் என்றாகும்.

'கலயந்து' என்றால் 'வந்தடையட்டும்' என்று சொன்னேன். இது ஒன்றுதான் அதற்கு அர்த்தமென்றில்லை. 'கல்' என்பது

அதற்குத் தாது. அதற்கு அனேக அர்த்தங்கள். இதன்படி 'கலயந்து' என்பது 'வந்து சேரட்டும்' என்று ஸாதாரணமாகச் சொல்வதிலிருந்து 'ஆட்கொள்ளட்டும்' என்று பரவச பாவமாக உசத்திச் சொல்லும்வரை அர்த்தம் கொடுக்கும். வந்தனக்ரியை தம்மை அப்படியே கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொள்ளட்டும் என்று சொல்லவே ஆசார்யாள் '(வந்தநானி மாம்) கலயந்து' என்று பதப்ரயோகம் செய்திருக்கிறார்.

ஆசார்யாள் தமக்காக இன்றி நமக்காக வேண்டிக் கொள் வதுதான் இது. எப்படி வேண்டிக் கொள்ள வேண்டும் என்று நமக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பதுதான் இது. 'நான் மறக்கினும் சொல்லு நா நமச்சிவாயவே' என்ற மாதிரி, 'வந்தனம் என்ற ப்ரக்ரியையை நான் விட்டாலும், அது என்னை விடாமல் பிடித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்' என்று நமக்கு வழி காட்டவே ஆசார்யாள் ப்ரார்த்தனை பண்ணிக் கொண்டிருக் கிறார்.

மஹாலக்ஷ்மியைத் த்ரிபுவநைக குரோஸ் தருணி' என்று இந்த ஸ்தோத்ரத்தில் ஓரிடத்தில்★ அவர் சொல்லியிருக்கிறார். 'மூவுலக குருவின் ப்ரிய பத்னி' என்று அர்த்தம். குரு என்றால் ஆசார்யர், தகப்பனார் என்று இரண்டு அர்த்தம். இவளைத் தாயார், தாயார் என்கிறதற்கேற்ப மஹாவிஷ்ணுவைத் தகப்பனாராகக் கருதி 'குரு' என்று சொல்லியிருக்கலாம். த்ரிபுவனங்களுக்கும் இவர்கள் தாய் தந்தையர் என்ற அர்த்தத் தில் சொன்னதாகக் கொள்ளலாம். ஆனால் தாயார் ஸன்னிதி, அம்மன் ஸன்னிதி என்று லக்ஷ்மி, பார்வதி ஸன்னிதிகளைச் சொல்வதுபோலப் பெருமாள், ஈச்வரன் ஸன்னிதிகளைத் தகப்பனார் ஸன்னிதி, அப்பன் ஸன்னிதி என்று சொல்லும் வழக்கம் அதிகமில்லை. மலையாளத்தில் மட்டுந்தான் குருவாயூரப்பன், வைக்கத்தப்பன், ஐயப்பன் என்பது.

ஆகையால் லோக குரு, ஜகத்குரு என்பதுபோல 'த்ரிபுவந குரு' என்ற மஹா ஆசார்யனாக மஹாவிஷ்ணுவைக் கருதியே அவனுடைய பத்னியை 'த்ரிபுவந குரோஸ் தருணி' என்று சொன்னதாகக் கொள்வதும் ஸரியாயிருக்கும். பகவான், க்ருஷ்

★ *10-வது ச்லோகம்*

ணனாகவும் நம்முடைய பகவத் பாதர்களாகவும் அவதரித்த காலங்களில் நர சரீரத்தில் அவதாரம் செய்ததால் இந்த நர லோகத்துக்கே குருவாயிருந்து 'லோக குரு' என்று பெயர் வாங்கினார். நாராயணனாக திவ்ய சரீரத்திலிருக்கும்போது நரர், ஸுரர், அஸுரர் ஆகிய எல்லோருக்கும் பல்வேறு ஸந்தர்ப்பங்களில் உபதேசம் செய்து த்ரிலோக குருவாக இருந்திருக்கிறார். அவருடைய பத்னி லக்ஷ்மி. அவளுக்கு ஸதா கால நமஸ்காரமென்றால், பதியை நீக்கிப் பண்ண முடியாது. 'தம்பதியா நில்லுங்கோ, நமஸ்காரம் பண்றேன்' என்று சொல்வதுதான் சாஸ்த்ர வழக்கு. அதனால் த்ரிலோக குருவுக்கு எப்பவும் நமஸ்காரம் இருக்கணும்.

த்ரிலோக அதிபதியான பரமேச்வரனாகவும் லோகமெல்லாம் அடிபட்டுப்போன நிலையிலுள்ள பரப்ர்ம்மமாகவும் நமக்கு இருப்பவர் நம்முடைய குருவேதான். த்ரிலோக குரு என்று வேறே எவரையோ தேடிப்போக வேண்டாம். இவர் ஒரு புது மாதிரியான த்ரிமூர்த்தியாகவும், ஒரு புது மாதிரியான பரப்ரஹ்மமாகவும் இருப்பதால் நமது பரம நன்றி நமஸ்காரங்களுக்கு உரியவராகவும் அவற்றால் எட்ட முடிபவராகவும் இருக்கிறார். ஆனபடியால்,

நமஸ்தே நமஸ்தே நமஸ்தே நமோஸ்து

என்று அனேக ஸ்தோத்ரங்களில் வருவதுபோல் அவருக்கு வந்தனம் செய்து கொண்டிருப்போம்!

துரிதோத்தரணம் பண்ணுவதொன்றையே கார்யமாகக் கொண்டுள்ள அவருக்குரித்தான நமஸ்காரமே நமக்கு மிகப் பெரிய செல்வமாக நம்முடன், நம் உள்ளுக்குள், இருந்து ரக்ஷித்துக் கொண்டிருக்கட்டும்.

கேள்வியும் பதிலுமாக அனேக விஷயங்களை 'ப்ரச்னோத்தர ரத்ன மாலிகா' என்ற நூலில் ஆசார்யாள் உபதேசித்துக் கொண்டு வருகையில் 'எது விஷம்?' என்று ஒரு கேள்வி. 'கிம் விஷம்?'

அவதீரணா குருஷு

என்று அதற்குப் பதில் கொடுத்திருக்கிறார். குருவிடத்தில் அவ மரியாதை காட்டுவதுதான் விஷம் என்று அர்த்தம். 'அவதீரணா' என்றால் அவமரியாதை.

இதையே திருப்பி வைத்தால் மரியாதை பண்ணுவது, அதாவது மனஸார நினைத்து நமஸ்காரம் பண்ணுவதுதான் நமக்கு அம்ருதம்.

('ப்ரச்னோத்தர ரத்னமாலிகா' ச்லோகங்களைச் சொல்லிப் பார்த்துக் கொண்டு) 'விஷம் என்ன?' என்ற மாதிரியே, 'அம்ருதம் என்ன?' என்றும் கொஞ்சம் தள்ளிக் கேள்வி வருகிறது. ஆனால், 'அம்ருதம் என்ன?' என்று பொதுவாகக் கேட்காமல் 'காதுக்கு அம்ருதம் என்ன?' என்று கேட்கிறார். 'கர்ணாம்ருதம்' என்கிறோமே, அப்படி.

'பாதும் கர்ணாஞ்ஜலிபி: கிம் அம்ருதம்?'

'கர்ணாஞ்ஜலிபி:' – காது மடல்களால்; 'பாதும்' – குடிப்பதற்கு; 'கிம் அம்ருதம்' – எது அம்ருதம்?

காது மடல் குவிந்து ஒரு தொன்னை மாதிரிதானே இருக்கிறது? தொன்னையால் பாயஸம் சாப்பிடுவதுபோல் இந்தக் காது மடலில் எந்த அம்ருதத்தை ரொப்பிக் கொண்டு உள்ளே ஹ்ருதயத்துக்கு அனுப்பி வைக்கணும்?

இப்படிக் கேட்டுவிட்டு பதிலாக 'ஸதுபதேச' என்கிறார். குரு அளிக்கும் நல்ல உபதேசம்தான் அப்படிப்பட்ட அம்ருதம் என்கிறார்.

எது அம்ருதம் என்று பொதுவாகக் கேட்காமல் காதுக்கு எது அம்ருதம் என்று குறிப்பிட்டுச் சொன்னதில் நமக்கு ஆதரவாக ஒரு விஷயம் கிடைக்கிறது. என்ன பார்த்தோம்? குரு நிந்தைதான் விஷம் என்று பார்த்தோம். அப்படியானால் அதன் ஆப்போஸிட்டான குரு வந்தனம்தான் விஷத்துக்கு ஆப்போஸிட்டான அம்ருதம் என்று முடிவு பண்ணினோம். ஆசார்யாளும் அப்படியேதான் முடிவு பண்ணிவிட்டிருக்கிறார். 'நிந்தனை விஷமென்றால் வந்தனைதான் அம்ருதம்; இது குழந்தைக்குக்கூடத் தெரிந்துவிடும்; ஆகையால் இவற்றில்

ஒன்றை – விஷத்தைச் சொன்னதே போதும். 'அம்ருதம் எது?' என்று இன்னொரு கேள்விபோட்டு பதில் சொல்லிக்கொண்டிருக்க வேண்டாம்' என்று தீர்மானம் செய்திருக்கிறார். அப்புறம் குருவின் உபதேசத்தைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டும் என்று நினைத்து, எந்தக் கேள்வியை எழுப்பி, அதற்குப் பதிலாக 'ஸதுபதேசம்' என்று சொல்லலாமென்று யோசித்திருக்கிறார். அப்போதுதான் 'காதுக்கு எது அம்ருதம்?' என்று கேள்வி போடுவோமென்று முடிவு செய்திருக்கிறார்.

கர்ணாம்ருதம் (காதுக்கான அம்ருதம்) என்று சொல்லாமல் 'கர்ணாஞ்ஜலியால் குடிக்கும் அம்ருதம்' என்று போட்டிருப்பதிலும் அர்த்தபுஷ்டி இருக்கிறது. கர்ணாஞ்ஜலி என்றால் காது மடல். இங்கே அஞ்ஜலி என்றால் மடல். கூம்பியிருக்கும் புஷ்பம் விரிவதை 'மடலவிழ்வது' என்கிறோம். கன்னத்தோடு மடித்துவைத்தால் கூம்பினாற்போலிருப்பது காதுமடல். அதை அவிழ்த்து, இப்போது நமக்கிருக்கிறது போல விட்டுவிட்டால் மடல் மலர்ந்து சத்தங்களை வாங்கிக் கொள்கிறது. அதனால் தான் கர்ணாஞ்ஜலி என்பது. அஞ்ஜலி என்று சொன்னால் பொது அர்த்தம் நமஸ்காரந்தானே? புஷ்பம் கூம்பிக் குவிந்த மாதிரி மனஸு குவிந்து பக்தி செய்யும்போது அதற்கு அடையாளமாகக் கைகுவித்து – 'கைகூப்பி' என்றே வழக்கில் சொல்கிறபடி – நமஸ்காரம் செய்கிறோம். அப்போது கையின் 'ஷேப்' கூம்பின புஷ்பம் மாதிரியிருக்கிறது.

'அம்ருதம் என்றால் அது குரு வந்தனந்தான்; விஷம் குருநிந்தை என்றால் வேறுவிதமாக இருக்க முடியாது. அதனால் தான் 'காதுக்கு அம்ருதம்' என்று பாகுபடுத்திச் சொல்கிறார்' என்று பார்த்தோம். அதையும் இன்னம் நயமாகக்கொண்டு போய்க் கர்ண அஞ்ஜலிக்கு அம்ருதம் என்று சொல்லியிருப்பதில், 'அஞ்ஜலி' என்ற வார்த்தையையும் போட்டு நமஸ்காரம் தான் அம்ருதம் என்பதை நன்றாகவே உறுதிப்படுத்திவிட்டார் என்று தோன்றுகிறது. 'நமஸ்காரமாகிய அஞ்ஜலியே பொதுவாக உயிருக்கு அம்ருதம். கர்ணாஞ்ஜலிக்கு அம்ருதமாயிருப்பது குரு அருளுகின்ற ஸதுபதேசம்' என்று ஆசார்யாள் காட்டியிருப்பதாகத் தெரிந்துகொள்கிறோம்.

ஒன்றிலிருந்து ஒன்று அபிப்ராயங்கள் கவடு விட்டுப் போய்க்கொண்டிருப்பதில், இப்போது 'ப்ரச்னோத்தர ரத்ன

மாலிகா'வைக் கிளறிப் பார்த்ததில், இதுவரை நாம் பார்த்த துரிதோத்தரண ஸமாசாரமாகவும் இன்னொரு விஷயம் வந்திருக்கிறது. (சிரித்து) உள்ளேயிருந்து இன்னொரு விஷயத்தைப் பிடித்து இழுத்து வெளியே கொண்டுவந்து 'உத்தரணம்' பண்ணியிருக்கிறது!

இதில் ('ப்ரச்னோத்தர ரத்ன மாலிகை'யில்) ஆரம்பம், 'எது ஏற்கத்தக்கது?' என்பதுதான். அதாவது எதை ஆதாரமாக எடுத்துக்கொண்டு அதன்மேல் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற கேள்விதான்: **கிம் உபாதேயம்?**

பதில், 'குருவசனம்.'

அப்புறம், 'குரு யார்?' என்று கேள்வி: **கோ குரு:?**

பதில் கொஞ்சம் நீளமாகவே வருகிறது: **'அதிகததத்த்வ; சிஷ்யஹிதாயோத்யத; ஸததம்.'**

'அதிகத தத்த்வ' என்றால் தத்வார்த்தங்களைக் கற்றுணர்ந்தவர், அவற்றில் அனுபவம் பெற்றவர் என்று அர்த்தம்.

அப்புறம்தான் நம் ஸமாசாரம் – துரிதோத்தரணம் – வருகிறது. 'கஸதம்' – ஸதா காலமும்; 'சிஷ்ய ஹிதாய' – சீடர்களின் நலனுக்காக; 'உத்யத' – முயன்று கொண்டிருப்பவர், முனைந்து வேலை செய்து கொண்டிருப்பவர். முன்பே சொன்ன விஷயந்தான் – குரு என்றால் தாம் கற்றறிந்து அனுபவித்தவராக இருப்பதோடு, மற்றவர்களுக்கும் அந்த அறிவையும் அனுபவத்தையும் ஊட்டி அவர்களுக்குப் பரம ஹிதத்தைச் செய்பவராக இருக்க வேண்டும். இந்தப் பணியிலேயே அவர் ஸததமும் முனைந்து முயற்சி பண்ணிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். 'உத்யத' என்பதற்கு அதுதான் அர்த்தம் – கவனமாக, வலுவாக முயற்சி பண்ணுவது.

('கனகதாரா ஸ்தவ'த்தில்) 'துரிதோத்தரண'த்தைச் சொல்கிற போதும், 'உத்யத' என்ற இந்த வார்த்தையையே போட்டிருக்கிறார்: 'துரிதோத்தரணோத்யதாநி', அதாவது, **'துரித உத்தரண உத்யதாநி'**

நமஸ்காரம் என்ற க்ரியை செய்யும் பல காரியங்களில்,

(துரிதம் என்கிற) பாபங்களை (உத்தரணம் என்பதாக) உள்ளே யிருந்து பிடுங்கி எடுப்பதில் முனைப்பாக முயற்சி பண்ணுவதே முடிவாக வருவது என்று காட்டியிருக்கிறார். இங்கே மட்டுந் தான் 'ச்ரமப்பட்டு முயலுவது' என்று பொருள்படும் 'உத்யத' போட்டிருக்கிறார். மற்ற காரியங்களை நமஸ்காரம் சிரமப் பட்டு முயற்சி செய்து ஸாதிக்கவில்லை. ஸுலபமாக, அனாயாஸ மாக சாதித்துவிடுகிறது. நமஸ்காரங்கள் ('வந்தநாநி') என்று பன்மையில் சொல்லும் ஆசார்யாள் முதலில் அவற்றை 'ஸம்பத்கராணி' என்கிறார். 'ஸம்பத்துக்களை உண்டாக்குபவை' என்று 'ஈஸி' வேலையாகச் சொல்லிவிடுகிறார். 'முயன்று' உண்டாக்குவதாகச் சொல்லவில்லை. இதேபோல, அடுத்தபடி, 'ஸகலேந்த்ரிய நந்தநாநி' – 'எல்லாப் புலன்களுக்கும் இன்ப மாக, இன்பம் தருவனவாக, இருப்பவை' என்னும்போதும் 'பாடுபட்டு முயன்று' என்று சொல்லவில்லை. அதற்கப்புறம், 'ஸாம்ராஜ்ய தாந நிரதாநி'; பெரிய ராஜ்யத்தையே வழங்க வல்லனவாக இருப்பவை. 'நிரத' என்றால் ஸந்தோஷமாக ஒரு காரியத்தில் ஈடுபட்டிருப்பது. ச்ரமப்பட்டு முயன்று செய்வ தல்ல. 'அதற்கு' ஆப்போஸிட். பக்தனை ராஜாவாகவே தூக்கி வைப்பதுகூட நமஸ்காரத்தின் சக்தியில் ஸந்தோஷமாகச் செய்யும் அனாயாஸமான காரியமாகவே இருக்கிறது.

இப்படி இஹலோக விஷயங்களை ஈஸியாக முடித்த பிறகுதான் கடைசியில் வருகிறது, பரலோகத்துக்கான துரிதோத்தரணம். இங்கே மட்டுந்தான் 'உத்யதாநி' என்று போட்டிருக்கிறார். ஒருத்தனுக்குள்ளே ஜன்மாந்தரமாகப் போய்ச் சொருகிக் கொண்டிருக்கும் பாபத்தையெல்லாம் நெம்பி இழுத்துப் போடுவது என்பது நமஸ்கார க்ரியையின் மஹாசக்திக்கும் ஈஸியாக இருந்துவிடவில்லை என்று காட்டியிருக்கிறார்.

அதன் சக்தியைக் குறைத்து நினைப்பதற்காக இப்படி 'உத்யதாநி' என்று போடவில்லை. நாம் எத்தனை பாபத்தை, துஷ்கர்மத்தைப் பண்ணி அவற்றின் வாஸனை நமக்குள் ஆழமாக வேரோட விட்டிருக்கிறோம் என்று புரிந்து கொள்வ தற்காகவே இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறார்.

இங்கே ('ப்ரச்னோத்தர ரத்னமாலிகா'வில்) சிஷ்யனின்

ஹிதத்துக்காகப் பாடுபட்டு முயற்சி பண்ணுபவர் ('உத்யத') குரு என்கிறார்.

'ஹிதம்' என்பது என்ன? சீடனின் நலம். அந்த 'நலம்' என்ன? அவனுடைய கர்மாஸ்வ நிவ்ருத்தி பண்ணுவதுதான் ஸம்ஸார நிவ்ருத்திக்கு இதைத் தவிர வேறு வழியே இல்லை. குருவை ஒரு சீடன் எந்த முடிவான லக்ஷ்யத்துக்காக அடைகிறானோ அந்த நித்யானந்தத்தை அவன் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபட்டால்தான் பெற முடியும். தன்னுடைய கர்மாவிலிருந்து அவன் விடுபட்டால்தான் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபட முடியும்!

கர்ம நிவ்ருத்தி என்பதுதான் பாப நிவ்ருத்தி, அதாவது துரிதோத்தரணம்.

நமஸ்கார சக்தியானது முனைந்து முயன்று துரிதோத்தரணம் செய்வதாகச் சொன்ன அதே ஆசார்யாள், சிஷ்ய ஹிதத்துக்கு ஸதாகாலமும் குரு முனைப்பாக முயன்றபடியிருக்கிறார் என்று சொல்லும்போது, இந்தக் குரு செய்வதும் துரிதோத்தரணம்தான் என்று ஆகிறது.

நாம் செய்யும் நமஸ்காரம் அவருக்குள்ளே உள்ள அனுக்ரஹ சக்தியைத் தூண்டி, அது நமக்குள்ளே போய்ச் சொருகிக் கொண்டுள்ள பாபங்களையெல்லாம் தோண்டியிழுத்து வெளியில் தள்ளும்படிச் செய்கிறது.

ஸம்பத், ஸாம்ராஜ்யாதிகளுக்காக லக்ஷ்மியிடம் போக வேண்டுமென்றும், பாப நிவாரணத்துக்குக் குருவிடம் போக வேண்டுமென்றும் நடைமுறையில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதனால் ஆசார்யாள் மஹாலக்ஷ்மியிடம் பிரார்த்தித்ததையே நாம் கொஞ்சம் மாற்றிக் குருவிடம் பிரார்த்திக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். 'எங்களுடைய துரிதங்களை உத்தரணம் செய்வதற்காக அயராமல் பாடுபடும் தங்களுக்குச் செய்யும் நமஸ்காரமே எங்களைவிட்டு என்றும் நீங்காத நிதியாக இருக்க வேண்டும்' என்று ப்ரார்த்தித்து, திரும்பத் திரும்ப நமஸ்காரம் பண்ணிக் கொண்டு, அவருடைய அனுக்ரஹமான கனகதாரையைப் பெற்று ஆனந்தமாக, பஞ்சு மாதிரி லேசாக, ஆகிவிட வேண்டும்.

ஆசார்யாள், 'மாதா!' என்று கூப்பிட்டுச் சொன்னதையே, 'குரோ!' என்று மாற்றிக்கொண்டு, 'எங்களுக்கு வேறே எதுவும் வேண்டாம்! உங்களை நமஸ்காரம் பண்ணுவது என்பது மட்டும் எங்களுடைய சொந்தச் சொத்தாக ஆகிவிட வேண்டும். வேறே எந்த உடைமையும் வேண்டாம். வந்தன ப்ரக்ரியை எங்களை விடாமல் இருக்க வேண்டும். அவ்வளவு தான். சரீரத்தை கீழே கிடத்தி, ஹ்ருதயத்தைத் தங்கள் சரணார விந்தங்களில் அர்ப்பணித்து நாங்கள் செய்கிற இந்த நமஸ்காரத்தால் பெறுகிற அனுக்ரஹத்துக்கு மேலே ஸொத்து, உடைமை எதுவுமில்லை' என்று ப்ரார்த்தித்து, அப்படியே நிறைந்து இருந்துவிட வேண்டும்!

தஸ்மை ஸ்ரீ குரவே நம:

ஸ்ரீ சங்கர சரிதம்



பிரவ்ருத்தி-நிவ்ருத்தி

இரண்டாயிரம், இரண்டாயிரத்து ஐநூறு வருஷங்களுக்கு முந்தி நம்முடைய தேசத்தின் நிலைமை ரொம்பவும் சீர்கெட்டுப் போயிருந்தது.

அனாதி காலமாக வேதோக்தமான வழி நம் தேசத்திலிருந்து வந்திருக்கிறது. ஸனாதன தர்மம் என்று அதற்குப் பேர். வேதத்தை அனுஸரித்து ஏற்பட்டதால் அதற்கு வைதிக மதம் என்றும் பேர் சொல்லலாம். அப்பும் பஹு காலம் கழித்துதான் அன்னிய தேசத்தினர்கள் ஹிந்து மதம், ஹிந்து மதம் என்று அதற்கு பேர் கொடுத்துச் சொல்லி நாமும் அவர்கள் வைத்த பெயரையே சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம். இதற்குப் பேர்

ஸனாதன தர்மமென்றோ, வைதிக மதமென்றோகூட நம்முடைய மதத்துக்கு ஆதாரமாக இருக்கப்பட்ட நூல்களில் எதிலும் சொல்லியிருக்கவில்லை. வேறே மதங்களில்லாமல் இது ஒரே மதம்தான் அனாதி காலமாக இருந்து வந்ததால் இதற்கு ஒரு பேர் கொடுக்க வேண்டிய அவசியம் இருக்க வில்லை★. அப்புறம் மேற்குத் தேசங்களிலிருந்து வந்தவர்கள் நம்முடைய பாரத தேசத்தில் முதலில் ஸிந்து நதியைத்தான் கடக்க வேண்டியிருந்ததால், ஸிந்துவை Indus-ஆக்கி, அப்ப டியே அதைச் சேர்ந்து வரும் பாரத தேசத்துக்கும் India என்று பேர் கொடுத்து, அதன் ப்ராசீனமான மதத்தை Hinduism என் றும், அதைப் பின்பற்றும் நம் எல்லோரையும் Hindus என்றும் சொல்ல ஆரம்பித்து, இந்தப் பெயர்களே நிலைத்துவிட்டன.

வேதங்கள் வகுத்துள்ள இந்த ஸனாதன தர்மத்தில் இரண்டு மார்க்கங்கள்; 'ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கமென்றும், நிவ்ருத்தி மார்க்க மென்றும்! லோக வாழ்க்கையை நன்றாக, தர்மமாக நடத்துவ தற்கு ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கம்; லோக வாழ்க்கையை விட்டுவிட்டு, அதை முடித்துவிட்டு பரமாத்மாவோடு ஐக்யமாகி ஜனன - மரணத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவதற்கு நிவ்ருத்தி மார்க்கம்.

தர்மமாக, அதாவது தனக்கும் நல்லதாகவும், ஜன ஸமூஹத் துக்கும் நல்லதாகவும் வேத விதிப்படி இல்லற வாழ்க்கை நடத்தி, வர்ணாச்ரம வியவஸ்தைகளை அனுஸரித்து கர்மானுஷ் டானங்களைச் செய்வதுதான் ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கம். இதிலே கர்மானுஷ்டானம் எவ்வளவு நன்றாகச் செய்கிறோமோ, அந்த அளவுக்குப் புண்யம் கிடைத்து, புண்ய பலனாக ஸ்வர்கம் என்ற இன்ப லோகத்தில் வாஸம் கிடைக்கும். ஆனால், அந்த இன்பம் சாச்வதமல்ல. அந்த இன்பத்தை அனுபவிக்க அனுபவிக்க நம்முடைய புண்ய 'பாலன்ஸ்' குறைந்து கொண்டே வரும். முழுக்க அது தீர்ந்தவுடன் 'புனரபி ஜனனம்' என்கிறபடி மறுபடி இந்த மண்ணுலகிலேயே பிறக்க வேண்டி யதுதான். ஆனாலும் வேத தர்மப்படி (பூர்வ ஜன்மத்தில்) செய்ததால் இது நல்ல பிறவியாக, நல்ல வசதிகள் வாய்த்த பிறவியாக இருக்கும். இந்தப் பிறவியிலும் தர்மம் தப்பாமல்

★ அருள் உரை 3-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள பெயரில்லாத மதம் என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

வாழ்க்கை நடத்தினால் மறுபடி ஸ்வர்க்க போகம். ஆனாலும், (முன்பு) சொன்னமாதிரி, இந்த போகம் சாச்வதமல்ல.

சாச்வதமல்ல என்பது ஒரு பக்கம். அதோடுகூட அனுபவிக்கும்போதேகூட இந்த இன்பம் பூர்ணமான நிறைவைத் தருவதாக இருக்காது. 'இனிமேலே எதுவும் வேண்டாம்! இந்த நிலை நிரந்தரமாக வாய்த்துவிட்டதல்லவா? இதிலிருந்து கொஞ்சங்கூட விலகுவதற்கில்லை. இனியொரு குறை நமக்குக் கிடையாது' என்று எப்போது ஆக முடியுமோ அப்போதுதான் நிறைவான பூர்ணானந்தம். பூலோகம் – ஸ்வர்கம் ஆகிய இரண்டிலுமே எத்தனைதான் சந்தோஷமிருந்தாலும் அது இப்படிப்பட்ட நிறைந்த ஆனந்தத்தைத் தர முடியாது. பல தினுஸான பயம், துக்கம், காம க்ரோதாதி இழுபறிகள் இல்லாமல் இந்த லோகங்களில் இருந்துவிட முடியாது. இந்த இன்பங்களைப் பெறுவதற்காக ஓயாத முயற்சியும் பண்ணிக்கொண்டேதானிருக்க வேண்டும். அதாவது போராடிக் கொண்டேதானிருக்க வேண்டும்.

அதுமட்டுமில்லை. இந்த இன்பங்கள் நம்முடைய உள்ளாழத்தில் நாம் என்னவாக இருக்கிறோமோ அதைத் திருப்தி பண்ணுமா? பண்ணவே பண்ணாது. ஏதோ கண்ணுக்கு, காதுக்கு, வாய்க்கு, இன்னம் ஸ்பர்சாதிகளுக்கும், மனஸுக்கும், அறிவுக்குங்கூட இதுபோன்ற அனுபவம் இருக்குமேயொழிய, இதற்கெல்லாமும் உள்ளே, நம்முடைய அந்தஃகரணத்துக்கும் உள்ளே இருக்கப்பட்ட ஆத்மாவுக்கு இவற்றிலே கொஞ்சமும் ஸுகானுபவம் இருக்காது. இன்பங்களை அனுபவிக்கிற நமக்கே அப்பப்போ ஒரு தீர்க்கமான யோசனை வரும்போது, 'இது என்னது? நம்மிலே ஸாரபூதமாக உள்ளேயிருக்கிற ஏதோ ஒன்றுக்கு ஒரு நிறைவையும் பெறாமல், வெளிமட்டத்தில் ஸௌக்கியம், இன்பம் என்று அஸ்திரமான (நிலையற்ற) எதையோ தேடிக் கொண்டு போய்ப் பைத்தியம் மாதிரி என்னென்னவோ பண்ணி த்ருப்திப்படப் பார்க்கிறோமே!' என்று தோன்றும்.

பூர்ணமான உள்நிறைவைத் தருவது நிவ்ருத்தி மார்க்கம் தான். கர்மாக்களை விட்டு, ஜன ஸமூஹத்தை விட்டு ஸன்னியாஸியாகி ஸதா காலமும் ஆத்ம சிந்தனை, த்யானம் என்று

இருப்பவன்தான், ஆத்மா ப்ரஹ்மமே என்று அறிந்து அனுபவிப்பதான, நிறைந்த நிறைவான நிலையைப் பெறுவான். ஸமாதி என்றும் ஸாக்ஷாத்காரம் என்றும் சொல்லும் அந்த நிலையொன்றுதான் ஒருமுறை கிட்டினால் அப்படியே சாச்வதமாக இருப்பது. பேச்சு வழக்கில்கூட 'ப்ரம்மானந்தமாயிருந்தது!' என்று நமக்குத் தெரியும் இன்பத்தைச் சொல்கிறோம்! வாஸ்தவத்தில் அந்த 'ப்ரம்மானந்தம்' நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தில் ஸித்தி பெற்றவனுக்குத்தான் தெரியும்! அது, 'ப்ரம்மம் என்ற ஒன்றை இன்னொருவன் அனுபவித்து ஆனந்திப்பது அல்ல. ப்ரமம்ம் என்ற ஆனந்தம்தான் ப்ரம்மானந்தம். இவன் (நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தில் ஸித்தி பெற்றவன்) தானே அந்த ப்ரம்மம் என்ற ஆனந்தமாக ஆகிவிடுகிறான். அங்கேதான் பயமேயில்லை, துக்கமில்லை, காமமும் க்ரோதமும் போட்டு இழுக்கிறதும் இல்லை. ஓயாத முயற்சியும் வேண்டியிருப்பதில்லை. ஸித்தியடைவதற்கு முன்னாடி ரொம்பப் பாடுபடத்தான் வேண்டும். போராட்டம் என்றேனே, அது பெரிசாக இருக்கத்தான் செய்யும். ஆனால், ஒரு தரம் அந்த லக்ஷ்யத்தை அடைந்துவிட்டால் போதும். அப்புறம் அதிலிருந்து நழுவுவது, விலகுவது என்பது கிடையாது.

'தில்லை வெளியிலே கலந்து விட்டாலவர்
திரும்பியும் வருவாரோ?'

என்று சொன்னது இதைத்தான். ஒரு தரத்துக்கு இரு தரமாக,

அநாவ்ருத்தி சப்தாத் அநாவ்ருத்தி சப்தாத்

என்று 'ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம்' முடிந்திருப்பதும் இதைத்தான் சொல்கிறது. ப்ரஹ்மஸூத்ரகாரர், 'இது தாமே சொல்வதில்லை, ச்ருதியிலேயே (வேதத்திலேயே) இப்படி இருக்கிறது' என்றும் சொல்கிறார். 'சப்தாத்' என்றால் சப்த ப்ரமாணம் என்பதான ச்ருதியிலிருந்து என்று அர்த்தம். ச்ருதி சிரஸான சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் இப்படியே இரண்டு தடவை சொல்லி முடித்திருக்கிறது.

அதாவது, நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தினால்தான் நித்யமான பேரின்பம். ப்ரவ்ருத்தியில் பெறுவதெல்லாம் நச்வரமான

(நிலையற்ற) சிற்றின்பம்தான்.

ஆனாலும் லோகம், ப்ரஜைகள் என்று ஈச்வரன் நாடகம் ஆடுவதில், 'சன்னியாஸியாகப் போ; காட்டுக்குப் போய் மூக்கைப் பிடிச்சுக்கோ; அப்படியே 'ஆத்மா ஆத்மா'ன்னு விசாரம் பண்ணி, அதிலேயே தோஞ்சு போ' என்றால் ரொம்பப் பேர் அதைக் கேட்கக் கூடியவர்களாக இல்லை. எல்லாவற்றுக்கும் காரணமான வஸ்துவைத் தெரிந்து கொண்டு – ப்ரஹ்மம், ப்ரஹ்மம் என்னும் அதுதான் தன்னுடைய ஆத்மா என்று தெரிந்துகொண்டு – அதிலேயே ஐக்யமாகிவிட வேண்டுமென்ற தாபம் பெருவாரியானவர்களுக்கு ஏற்படுவதேயில்லை. இந்தத் தாபத்துக்கு 'முமுக்ஷுத்வம்' என்று பெயர். 'விடுபட வேண்டும் என்று ஆசைப்படுவது'தான் முமுக்ஷுத்வம். அந்த ஆசையுள்ளவன்தான் முமுக்ஷு என்பவன். நிவ்ருத்தி மார்க்கம் என்று இத்தனை நாழி நான் சொன்னது ஞான மார்க்கம் என்று பொதுவில் சொல்லப்படுவதுதான். அதில் செல்ல யோக்யதை பெற்ற அதிகாரி முமுக்ஷுக்கள்தான். ஜனத்தொகையில் அவர்கள் ரொம்பவும் கொஞ்சமாகவே இருப்பார்கள்!

மற்றவர்கள் ஏதாவது காரியம் செய்வதில்தான் எப்போதும் ஈடுபட்டிருப்பார்கள். வெளி உபகரணங்கள், மற்ற மனுஷ்யர்கள் ஆகியவை இல்லாமல் காரியமில்லை. இவற்றையெல்லாம் வைத்துக்கொண்டு எதையாவது பண்ணிக்கொண்டேயிருப்பதுதான் பெருவாரியான ஜனங்களின் ஸ்வபாவம். கர்மத்திலேயே பற்றுள்ள இவர்களை 'கர்ம ஸங்கிகள்' என்று பகவான் கீதையில்★ சொல்லியிருக்கிறார். ஏன் இப்படிக் கர்மா பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்களென்றால், இவர்களுக்குப் பலவிதமான ஆசைகள் இருக்கின்றன. அவற்றை நிறைவேற்றிக் கொள்வதென்றால், அதற்காக ஏதோ உழைத்து, கிழைத்து, பிறத்தியானை ஏமாற்றி, கீமாற்றி ஏதாவது காரியம் பண்ணித்தானேயாக வேண்டியிருக்கிறது? நாம் பாட்டுக்குச் சும்மா உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தால், நாம் ஆசைப்படும் வஸ்து அதுவே நம் கையில் வந்து விழுமா? வெளியிலிருந்து 'வரவேண்டும்' என்றில்லாமல், நம்மிடமே எப்போதும் ஸ்வயம் ஸித்தமாக இருக்கும் ஆத்மாவை அடையத்தான்

★ III-26

சும்மா உட்கார்ந்து கொண்டிருக்க வேண்டுமே தவிர, பாக்கி எது வேண்டுமென்றாலும் காரியம் பண்ணித்தானாக வேண்டும்.

இப்படிச் சொல்வதினாலேயே ஒவ்வொரு காரியமும் பண்ணும்போது ஆத்மாவை விட்டுவிட்டு மேலும் மேலும் வெளியில் போய்க் கொண்டிருப்பதாக ஏற்படுகிறது. 'ப்ர-வ்ருத்தி' என்றாலே அதுதான் அர்த்தம்; 'வெளியிலே போய்க் கொண்டேயிருப்பது' என்றே அர்த்தம்.

இதற்கு எதிர்ப்பதம் 'நி-வ்ருத்தி'. விட்டுவிட்டு வெளியிலே போவதற்கு எதிர் என்ன? இருந்த இடத்துக்கே திரும்ப வருவதுதானே? 'திரும்பி வருவது'தான் 'நிவ்ருத்தி' – ஆத்மா வுக்கே திரும்பி வந்துவிடுவது.

'ப்ரவ்ருத்தி' என்றால் காரியத்தில் ஈடுபட்டிருப்பது என்றும், 'நிவ்ருத்தி' என்றால் காரியத்துக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்துவிட்டு இருப்பது என்றும் அர்த்தங்கள் ஏற்பட்டிருக் கின்றன.

பெருவாரியான ஜனங்கள் ஆத்மாவை விட்டு, காரியத்தில் போகிறவர்களாகத்தானிருப்பார்கள் என்றால் அவர்களையெல் லாம் 'அப்படிப் போகப்படாது; சும்மா உட்கார்ந்து கொண்டு ஆத்ம விசாரம் பண்ணு' என்று பலவந்தம் செய்ய முடியுமா என்ன? பண்ணினாலுந்தான், அவர்களுக்காக அந்த ஆசை – முமுக்ஷுத்வம் என்ற ஆசை – லோக ஆசைகள் எல்லாம் போய் ஸத்ய வஸ்துவை அடைய வேண்டுமென்று மட்டுமுள்ள ஆசை – இல்லாதபோது என்ன பலன் இருக்கும்?

ஸரி, அதற்காக அவர்களை அப்படியே விட்டுவிடுவதா? அப்படிவிட்டால் அவனவனும் தன் துராசைகளுக்காகப் பிறத்தியானை ஏமாற்றுவது, வயிற்றில் அடிப்பது என்று அல்லவா லோகமே சீர்குலைந்து போய்விடும்? ஈச்வரனுக்கு லோகம் ரஸமுள்ள நாடகமாயில்லாமல் அலங்கோலக் கூத்தாக அல்லவா ஆகிவிடும்? பின்னே என்ன செய்யலாம்?

இதற்குத்தான் வேதமானது ப்ரவ்ருத்தியிலேயே போகக் கூடியவனுக்கு அவனுடைய போக்குக்கு ஏற்றதாக, ஆனால்,

அவன் இஷ்டப்படியெல்லாம் அதர்மமாகக் காரியங்களைப் பண்ணவிடாமல், ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கம் என்று தர்ம மயமாகக் காரியங்களை வகுத்துத் தருகின்ற கர்ம மார்க்கத்தையும், காரியத்தை விட்டுச் செயலற்ற ஆத்மாவில் ஒடுங்க விரும்புபவனுக்கு நிவ்ருத்தி மார்க்கம் என்னும் ஞான மார்க்கத்தையும் போட்டுக் கொடுத்தது.

வேதம் போட்டுக் கொடுத்தது என்றால் என்ன அர்த்தம்? வேத மந்த்ர ரூபமாக ஈச்வரனே ரிஷிகள் மூலம் போட்டுக் கொடுத்தான் என்றுதான் அர்த்தம்.

இந்த இரண்டுவிதமான ப்ரஜைகளும் அவனிடமிருந்து தானே வந்திருக்கிறார்கள்? அவர்களுக்கு நல்ல மார்க்கம் போட்டுக் கொடுக்க வேண்டியது அவனுடைய கடமைதானே? கர்ம ஸங்கிகளாகவே அதிகம் பேர் இருக்கிறார்களென்றால் அதுவும் அவனே அவர்களை அப்படி இருக்கும்படிப் பண்ணிப் போட்டிருப்பதால்தான்!

யத: ப்ரவ்ருத்திர் – பூதாநாம் யேந ஸர்வமிதம் ததம்

என்று கீதையில் சொல்லுகிற இடத்தில்★ எவனால் இது அனைத்தும் வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அந்த ஈச்வரனிடமிருந்தேதான் ஜீவர்களுக்கு ப்ரவ்ருத்தி என்பது ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை ஆசார்யாள் பாஷ்யத்தில் மேலும் ஸ்பஷ்டமாக்கி ஈச்வரன் ஒரு ஜீவனுக்குள்ளே அந்தர்யாமியாக உட்கார்ந்து கொண்டே அதை ப்ரவ்ருத்தியில் ஈடுபடுத்துகிறான் என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

முதலில் 'கர்மயோகம்' முதலான அத்யாயங்களில் சொல்லும்போது பகவான், ஜனங்கள் கர்மஸங்கிகளாக (அதாவது ப்ரவ்ருத்தியிலேயே நாட்டமுடையவர்களாக) இருப்பதற்குக் காரணம் ப்ரக்ருதி, ப்ரக்ருதி என்றே சொல்லிவந்தார். ப்ரக்ருதி என்றால் மாயைதான். ஸரி, மாயை என்றால் அது மட்டும் தானே ஏதோ பண்ணுகிறதா என்ன? அந்த மாயையையும் உடையவனாக், அதற்கு யஜமானனாக ஈச்வரன்தான் இருக்

★ XVIII-46

கிறான். 'ப்ரகிருதி என்பது மாயை என்று தெரிந்துகொள். அந்த மாயைக்குச் சொந்தக்காரன் – மாயையின் யஜமானன் – மஹேச்வரன் என்று தெரிந்து கொள்' என்று ஓர் உபநிஷத்து★ சொல்கிறது. பகவானும் கீதையில் '*மம மாயா துரத்யயா*': 'கடக்க இயலாததான என்னுடைய மாயை' என்றே சொல்லியிருக்கிறார்●. ஆகையினாலே ஈச்வரனேதான் அவனுடைய மாய லீலை நடக்கணுமென்றே கர்ம ஸங்கிகளாக ப்ரவ்ருத்தியில் போகிறவர்களையும் அப்படிப் பண்ணியிருக் கிறானென்று தெரிகிறது. ஜீவர்கள் அத்தனை பேருமே நிவ்ருத்தியில் போனால் என்ன ஆகும்? அவர்கள் ஞானத்தி னால் மாயையை உடைத்தெறிந்துவிட்டு ஈச்வரனுடைய நிர்குணமான ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்திலேயே ஐக்கியமாகிவிடு வார்கள். அப்புறம் ப்ரபஞ்ச லீலை என்று எப்படி அவன் விளையாடிக் கூத்தடித்து ஸந்தோஷப்பட முடியும்? முதலில் ஸ்ருஷ்டியில் தோன்றிய ஸனகாதிகள் நிவ்ருத்தியில் போய் விட்டதால், அப்புறம் ப்ரஜாபதிகள் என்றே ஏகமாகப் பிள்ளை, குட்டிகளைப் பெற்று பூமியை ரொப்புவதற்காக மரீசி முதலான பத்துப் பேரை ப்ரஹ்மா ஸ்ருஷ்டித்தாரென்று பாகவதத்தில் பார்க்கிறோம். ஆகையினால் திவ்ய ஸங்கல்பமே லோகம் பூராவும் ஞானியாகப் போய், லோகத்தையே விட்டு விட்டுப் போய், அவனுடைய ட்ராமா ஸ்டேஜைக் காலியாக, பாழாகப் பண்ணிவிடக் கூடாதென்றுதான் இருக்கிறதென்று தெரிகிறது.

ஆனாலும் அதற்காக ட்ராமாவில் நடிக்கிற எல்லாரையும் தறிகெட்டு அவரவர் இஷ்டத்துக்கு ஆக்ட் பண்ண விட்டு விடலாமா? இப்படிக் கூடாது என்றுதான், 'இந்த ஜனங்கள் ப்ரவ்ருத்தியில் போனாலும், நாம் வேடிக்கை பார்ப்பதற்காக அவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிற கொஞ்சம் ஸ்வாதந்த்ரியத்தைக் கொண்டு ஒரே கோணாமாணாவாக ஒவ்வொருத்தரும் தன்னிஷ்டப்படியே பண்ணி, ஒட்டு மொத்தமான ஸமூஹ வாழ்வு ஒழுங்கு கெட்டுப் போகும்படி ஆவதற்கு விட்டுவிடக் கூடாது. இதுகள் தனி ப்ரஜைகளாகவும் ஒரேயடியாகத் தப்புப் பண்ணிப் பாபத்தில் மாட்டிக் கொள்ளவிடக் கூடாது.

★ ச்வேதாச்வதரோபநிஷத் IV-10

● கீதை VII-14.

ட்ராமாவே இல்லாமல் எல்லாம் ப்ரம்மமாகவும் போகப் படாது; ட்ராமா ஒரே குழப்பமாகவும் போகப்படாது; ஒரேயடியாகத் தப்புத்தண்டா, அதற்காகப் பாபத்தில் மாட்டிக் கொண்டு பரிதவிப்பது என்றும் போகவிடப்படாது. கர்மாவினால் நித்யானந்தந்தான் நிச்சயமாக இல்லையென் றாலும், அதைப் புண்ய கர்மாவாகப் பண்ணுவதால் அடையக் கூடிய தற்காலிகமான போக போக்யாதி ஆனந்தங்கூட இல்லை என்று ஜனங்கள் ஆக்கிக்கொண்டு ஒரே கஷ்டத்தில் அழுந்திவிடுவதற்கு விடப்படாது. தனி வாழ்க்கை, ஸமூஹ வாழ்க்கை எதுவானாலும் அதில் ஓர் ஒழுங்கு, அன்பு, அழகு பரஸ்பர ஸஹாயம் எல்லாம் இருக்கும்படியாக – இத்தனையை யும் சேர்த்து ஒரே வார்த்தையில் சொல்வதானால், தர்மமாக இருக்கும்படியாக – இவர்களுக்கு வழியமைத்துக் கொடுக்க வேண்டும்' என்று ஈச்வரன் பரம க்ருபையோடு நினைத்தே ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கம் என்பதை வேதங்கள் வழியாக வெளிப் படுத்தினார். அவரவரும் ஸமூஹத்தில் ஈச்வரன் தங்களைப் பிறப்பித்திருக்கிற நிலைக்கு ஏற்ப இப்படியிப்படி ஸத்கார்யங் களாகப் பண்ணிக்கொண்டு போய், இந்த லோகத்திலே தாங்களும் ச்ரேயஸை அடைந்து, லோகமும் தங்களால் க்ஷேமமடையும்படியாகச் செய்துகொண்டு, அதற்கும் மேலான ஸ்வர்காதி புண்ய லோகங்களிலும் ஸந்தோஷத்தைப் பெறட் டும் என்று வழிபோட்டுக் கொடுத்தார். வேதத்தில் இந்த பாகத் துக்குக் கர்ம காண்டம் என்று பெயர். யஜ்ஞ கர்மானுஷ்டான மெல்லாம் இதில் அடங்குவதுதான்.

நிவ்ருத்தி மார்க்கமாக மோக்ஷ ஸித்திக்கு அதே வேதத்தின் முடிவு பாகங்களிலுள்ள உபநிஷத்துகள் மூலமாக வழி போட்டுக் கொடுத்தார். அதற்கு ஞானகாண்டம் என்று பெயர். அதில் தத்வோபதேசம் நிரம்ப இருக்கும்.

மோக்ஷம் வேறு, ஸ்வர்கம் வேறு. மோக்ஷம்தான் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து நிரந்தர விடுதலை பெறும் ஸ்தானம். பரமசாந்தமான ஸ்தானம். ஸ்வர்கம் என்பது புண்யத்தின் அளவைப் பொறுத்து அது செலவழியும் காலம் வரையில் மாத்திரம், பலவித இந்த்ரிய இன்பங்களை மாத்திரம் கொடுக் கும் லோகம்.



கர்ம மார்க்கத்தின் இருவித பலன்கள்

ஈச்வரன் வேதவாயிலாகப் போட்டுக் கொடுத்த கர்ம மார்க்கத்தில் ஒரு பெரிய விசேஷம் என்னவென்றால்:

அப்பப்போ நமக்கே ஒரு யோசனை, 'இது என்னமோ ஓயாமல் ஒழியாமல் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோமே! ஆனால், இதனாலே நமக்கு உள்ளே என்னவோ ஒன்று நிறை யாமல், எல்லாம் ஏதோ மேலேழுந்தவாரியாக அல்ப ஸுகம் அனுபவித்துத் தீர்ந்து போகிறாற்போலத்தானே இருக்கிறது?' என்று வருகிறதென்று சொன்னேன். இப்படி ஓர் எண்ணம் வந்தாலும் உடனே பழக்க வாஸனை அதை நல்ல விரக்தி வைராக்யமாக வளர வொட்டாமல் அமுக்கிப் போட்டு விடுகிறது. 'பழைய குருடி' என்று சேற்றுக் குட்டையிலேயே விழுந்து குழப்பிக்கொண்டு, 'நன்னாயிருக்கு, நன்னாயிருக்கு' என்று ஸந்தோஷப்படுகிறோம். நம்மாலே எதுவுமே செய்து கொள்ளமுடியாததாக ஒரு சாவு, பெரிய நஷ்டம் என்று ஏதா வது வந்தால் அப்போது மட்டும் – காரியமே செய்கிற நாம் இதில் செய்துகொள்ள ஒரு காரியமும் இல்லை என்பதாலோ என்னவோ – கொஞ்சம் வைராக்யமாயிருக்கிற மாதிரி இருப் போம். பிரஸவ வைராக்கியம், ச்மசான வைராக்கியம் என்பார்கள். ஆனால், அதுவும் நீர் மேல் எழுத்து என்கிற மாதிரி அடித்துக்கொண்டு போய்விடுகிறது. இப்படியே கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் 'பட்டுக்'கொண்டு போனால், பட்டுப்பட்டுக் கொஞ்சத்திலே கொஞ்சம் பக்வம் வரும். அந்த நிலையிலும் நம்மாலே கர்மாவைவிட முடியாதுதான். ஆத்மா–ப்ரஹ்மம்–ஞானம் என்று ஏகாந்தத்தில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டு த்யான விசாராதிகள் பண்ணும் யோக்யதை வந்திருக்காதுதான். ஆனாலும் என்றைக்காவது அந்த யோக்யதை வந்தால் தேவலையே என்ற எண்ணம் அடிவாரத்தில் உண்டாயிருக்கும் காரியங்களில்தான் மனஸின்

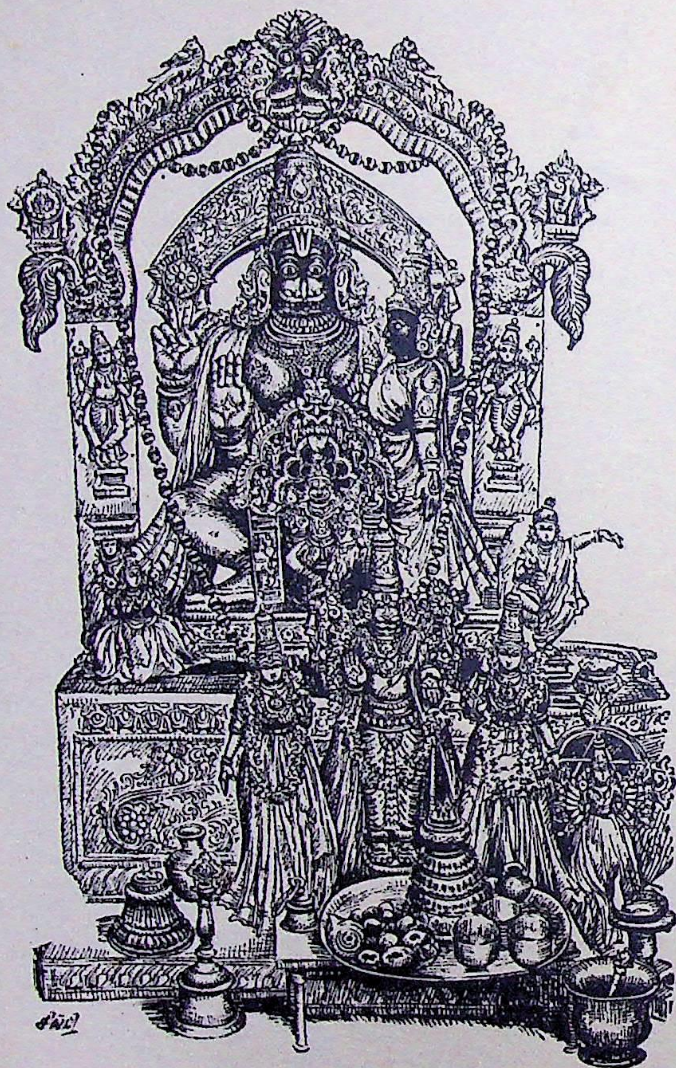
ப்ரவ்ருத்தி ('மனஸின் போக்கு' என்ற அர்த்தத்தில் சொல்கிறேன்) இருந்தாலும், அதை விட்டுவிட்டு ஞான விசாரம் பண்ண முடியாவிட்டாலும், 'காரியம் விட்டால் தேவலை. ஞான விசாரத்துக்கான யோக்யதை வந்தால் தேவலை' என்று விருப்பம் உண்டாகும். இம்மாதிரியிருப்பவர்கள் கர்ம ஸங்கிகளில் அதிகம் பேர் இருக்கமாட்டார்கள். ஆனாலும் முமுக்ஷுக்களாக நிவ்ருத்தி என்றே தீவிரமாகப் போகிறவர்களைவிட நிறையப் பேருக்கு இந்த எண்ணமாவது அடிப்படையில் இருக்கும்.

ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தை உத்தேசித்து ஈச்வரனால் வேதத்தின் மூலம் கொடுக்கப்பட்ட அதே கர்ம காண்டத்தின் அனுஷ்டானம் இப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் ஒரு பெரிய உபகாரத்தைச் செய்து, நிவ்ருத்தி மார்க்கத்துக்குப் பிற்பாடு ஒரு காலத்திலாவது போய்ச் சேருவதற்கு யோக்யதை உண்டாக்குகிற உபாயமாக அமைகிறது. பரமாத்மா அப்படி அமைத்திருக்கிறார்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

ஸ்ரீ சங்கர சரிதம் என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.





மங்களகிரி - ஸ்ரீ லக்ஷ்மீநரசிம்மஸ்வாமி